

Z obsahu:

**Mariánský rok
a 750. výročí předání
škapulíře**

Poselství Svatého otce
Jana Pavla II.
otcům karmelitánům
- strana 2 -

**Musím mít podíl na
tom, co jsem viděl
na vlastní oči**

Z homilie arcibiskupa
Edwarda Michaela Egana
- strana 4 -

**Maria
a zmrtvýchvstání**

Jan Pavel II.
- strana 5 -

Maria, Matka Církve

P. Andreas
- strana 6 -

**Helena Guerrová –
apoštolka**

Ducha svatého
- strana 7 -

Satanismus jako zločin

Stefano Maria Paci
- strana 8 -

**Brány pekla
ji nepřemohou**

- strana 9 -

**Neohrožená bojovnice
proti duchu doby**

Životní cesta
Christy Mevesové,
psychoterapeutky
a úspěšné autorky
- strana 10 -

»Raduj se, nebes Královno, aleluja!«

Mariánský rok a 750. výročí předání škapulíře

S hlubokou radostí jsem přijal zprávu, že řád karmelitánů ve svých obou větvích, původní i reformované, má v úmyslu vyjádřit svou vlastní synovskou lásku ke své Patronce tím, že ji **zasvěcuje rok 2001** a vyzývá ji jako Květ Karmelu, Matku a Vůdkyni na cestě svatosti. V této souvislosti nemohu nezdůraznit šťastnou shodu: oslava tohoto mariánského roku pro celý Karmel se koná podle úctyhodné tradice samotného řádu v **roku 750. výročí předání škapulíře**. Je to tedy slavnost, která pro celý karmelitánský řád představuje obdivuhodnou příležitost nejen k prohloubení mariánské spirituality, ale také k tomu, aby byla prožívána stále více ve světle toho místa, které zaujímá Panna a Matka Boha a lidí v tajemství Krista a Církve, aby byla tedy následována ta, která je »Hvězdou evangelizace« (srov. NMI 58).

Různé generace Karmelu od počátku až do dneška na svém putování ke »svaté hoře, Ježíši Kristu, našemu Pánu« snažily se formovat svůj život podle příkladu Mariina.

Proto v Karmelu a v každé duši, kterou uchvátil něžný cit k nejsvětější Panně a Matce, rozkvétá rozjímání o té, která již od počátku byla otevřená naslouchání Božím slovu a poslušná jeho vůli (Lk 2,19.51). Maria totiž, vychovávaná a formovaná Duchem svatým (srov. Lk 44-50), byla schopná vyčistit z víry svůj vlastní příběh (srov. Lk 1,46-55), v učenlivosti k Božím vnuknutím »ubírala se cestou víry a své spojení se Synem udržovala věrně až ke kříži, kde stála nikoliv bez Božího plánu (srov. Jan 19,25), spolu se svým jednorozeným Synem hluboce trpěla a přidružila se k jeho oběti svou mateřskou láskou« (LG 58).

Rozjímání o svaté Panně nám ji představuje jako pečlivou matku, která nejprve vidí vyrůstat svého Syna v Nazaretě (srov. Lk 2,40.52), pak jej následuje

po cestách Palestiny, účastní se svatby v Káně (srov. Jan 2,5) a u paty kříže se stává Matkou přidruženou k jeho oběti a danou všem lidem v pověření, které učinil sám Ježíš jí a učedníkovi, kterého miloval (srov. Jan 19,29). Jako Matka Církve je svatá Panna sjednocena s učedníky v *ustavičné modlitbě* (Sk 1,14), a jako nová Žena, která v sobě anticipuje to, co se jednoho dne uskuteční s námi všemi v plném nazírání na trinitární život, je vzata do nebe, odkud rozprostírá ochranný plášť svého milosrdenství na své děti putující ke svaté hoře slávy.

Podobné kontemplativní chování myslí a srdce vede k obdivu nad zkušeností víry a lásky svaté Panny, která již v sobě prožívá to, po čem touží a co doufá uskutečnit každý věřící v tajemství Krista a Církve (srov. Sac. Con. 103; LG 109). Proto správně zvolili karmelitáni a karmelitánky Marii za svou vlastní Patronku a duchovní Matku a mají ji ustavičně před očima, Pannu nejčistější, která všechny vede k dokonalému poznání a napodobení Krista.

Tak rozkvétá intimnost duchovních vztahů, které stále více podporují společenství s Kristem a s Marií. Pro členy karmelitánské rodiny není Panna a Matka Boha i lidí pouze vzorem k následování, ale také **sladkou přítomností Matky a Sestry**, které se svěřují. Správně vyzývala svatá Terezie od Ježíše: »**Napodobujte Marii a uvažujte, jaká musí být velikost této Paní i velikost dobrodiní mít ji za Patronku.**« (Vnitřní hrad, III, 1,3)

Tento intenzivní mariánský život, který je vyjádřen v důvěryplné modlitbě, v nadšené chvále a pilném následování, vede k pochopení, že nejhodnější formou úcty k nejsvětější Panně, vyjádřené v pokorném znamení škapulíře, je **zasvěcení jejímu Neposkrvněnému Srdci** (srov. Pius XII., List Neminem profecto

latet z 11. 2. 1950; LG 67). Tak se v srdci uskutečňuje rostoucí společenství a důvěrnost se svatou Pannou »jakožto nový způsob, jak žít pro Boha a udržovat zde na zemi lásku k Synu Ježíši a jeho Matce Marii.« (Promluva k Anděl Páně, Ins. XI/3 1988, s. 173) Podle vyjádření blahoslaveného karmelitánského mučedníka Tita Brandsmy tak vstupujeme do hlubokého souzvuku s Marií jakožto Bohorodičkou a stáváme se jako ona těmi, kdo předávají božský život: »Také k nám Pán posílá svého anděla... i my musíme přijmout Boha do svých srdcí, nosit jej uvnitř svých srdcí, žít jej a dávat mu růst tak, aby se z nás narodil a žil v nás jako Bůh s námi, Emanuel.« (Bl. T. Brandsma, Mariolog. kongres v Tongerlo, srpen 1936)

Toto bohaté mariánské dědictví se postupem doby skrze rozšíření úcty svatého škapulíře stalo **pokladem celé Církve**. Pro svou prostotu, pro svou antropologickou hodnotu a pro svůj vztah k Mariině roli v církvi a v lidstvu je tato úcta hluboce a široce přijímána Božím lidem, takže našla svůj výraz v památce 16. července, která se připomíná v liturgickém kalendáři celé církve.

Ve znamení škapulíře se zvyšuje účinná syntéza mariánské spirituality, která žije zbožností věřících a činí je vnímavými k láskyplné přítomnosti Panny a Matky v jejich životě. **Škapulíř je v podstatě »hábitem«**. Kdo jej přijímá, je přiřazen nebo připojen ve více či méně intimním stupni ke karmelitánskému řádu, zasvěcenému službě Madoně pro dobro celé Církve (srov. Formulí vkládání škapulíře v »Obřadu svěcení a vkládání škapulíře,« schváleno KBKSK 5. 1. 1996). Kdo obléká škapulíř, je tedy uveden do země Karmelu, aby tam jedl z jejich plodů a úrody (srov. Jer 2,7), a zakouší sladkou a mateřskou přítomnost Mariinu při každodenním úkolu oblékat se vnitřně v Krista a zjevovat,

že ho má v sobě živoucího pro dobro církve a celého lidstva (srov. Formule tamt.)

Znamení škapulíře tedy připomíná dvě pravdy: na jedné straně **ustavičnou ochranu Nejsvětější Panny** nejen během životního putování, ale také v okamžiku přechodu k plnosti věčné slávy; na druhé straně vědomí, že úcta k ní se nemůže omezovat na modlitby a pobožnosti k její počtě za určitých okolností, ale musí vytvářet »hábit« skrze **častou účast na svátostech a konkrétní prokazování skutků milosrdenství duchovního i tělesného**. Tak se škapulíř stává znamením »smlouvy« a vzájemného společenství mezi Marií a věřícími. On totiž převádí do konkrétní podoby odevzdání, které Ježíš učinil na kříži, když svěřil Janovi a v něm nám všem svou Matku Marii, a milovaného apoštola i nás svěřil jí a ustanovil ji naší duchovní Matkou.

Zářivým příkladem této mariánské spirituality, která vnitřně utváří lidské osoby a připodobňuje je Kristu, prvním mezi mnoha bratry, jsou svědectví svatosti a moudrosti tolika světců a světic Karmelu, kteří všichni vyrostli ve stínu a pod ochranou Matky.

I já nosím na svém srdci již tak dlouho karmelský škapulíř! Pro lásku, kterou chovám ke společné nebeské Matce, jejíž ochranu ustavičně zakouším, přeji, aby tento mariánský rok pomohl všem řeholníkům a řeholnicím Karmelu i zbožným věřícím, kteří ji synovsky uctívají, aby rostla jejich láska a vyzařovala ve světě přítomnost této Ženy mlčení a modlitby, vyzvané jako Matka milosrdenství, Matka naděje a milosti.

S tímto přáním uděluji rád apoštolské požehnání všem bratřím mnichům, sestřám, laikům karmelitánské rodiny, kteří se přičinují o rozšíření pravé úcty k Marii, Hvězdě mořské a Květu Karmelu mezi Božím lidem.

Bolletino Vaticano 25. 3. 2001
Zvýraznění redakce Světla

Síla ze slabosti

Zamyšlení nad dnešními liturgickými texty

Pane, ty víš všechno!

Vyprav se za apoštoly na břeh Tiberiadského jezera. Po třech letech společného života s Pánem jsou galilejští rybáři opět ponechání sami sobě. Vše jako by se vracelo tam, kde to před třemi lety začalo. To je ono místo, kde Šimon po celonoční marné námaze na Ježíšovo slovo spustil síť v nevhodnou odpolední dobu k zázračnému rybolovu⁽¹⁾. A pak přišlo nečekané pozvání, které zcela změnilo jejich život. Co bude nyní? Po všem tom vzrušujícím dobrodružství pojednou nezbyvá nic jiného, než se vrátit k běžné práci. Že by už přestal platit Pánův příslib *Budeš lovit lidi?*⁽²⁾

Dobu nejistoty a očekávání využiješ nejlépe, když si znovu živě připomeněš dar svého povolání. Svou připravenost pak nejspíše osvědčíš svědomitým plněním těch nejněžnějších povinností, i když se ti zdá, jako by ta námaha nepřinášela žádné plody.

Pán ovšem na své nezapomíná a vrátí se v pravý čas. *Stanul na břehu, když začalo svítat.* Ježíš však nepřijde, až začne svítat, ale svítat začne proto, že se Pán vrací.

Děti, nemáte něco k jídlu?

Cítíš se takovým oslovením dotčen, zdá se ti, že se tu nerespektuje tvá dospělost? V Ježíšově království dospívání znamená směřovat k dětství. *Jestliže se neobrátíte a nebudete jako děti, nevejdete do nebeského království*⁽³⁾. Abys tam mohl doopravdy vstoupit, musíš být jako dítě. To je dokonce podle Ježíšových slov v jeho království bezpodmínečným předpokladem pravé velikosti: *Kdo se pokoří a bude jako toto dítě, ten je v Božím království největší*⁽⁴⁾. Dnes se budeš moci přesvědčit, že to platí i pro Skálu, na které má stát Církev.

A znovu je tu překvapující úlovek i bystrozraké srdce nejmilejšího učedníka, který první rozpozná Pána. Po druhém zázračném rybolovu je to opět Šimon, kdo spěchá k břehu první. Táhne jej to za Pánem, rád by s ním mluvil ještě dříve, než přijdou ostatní. Ale nejdříve se jitrní Host mění v hostitele: *Pojďte jíst!* Nic tak Pána netěší, jako když může sám nasytit své děti.

Teprve nyní dojde k rozhovoru s Petrem. Týká se opět jeho povolání být *rybářem lidí a skálou*. Nezbytnou kvalifikací k pastýřskému úřadu je opravdová láska k Ježíši Kristu. Ježíš tedy požaduje od Petra lásku, která je větší než láska všech ostatních. Postavení nejvyššího pastýře vyžaduje nejvyšší stupeň lásky. Najde ji Pán u rybáře Šimona?

Všimni si dobře, jaké pokoře se Petr naučil, s jakou skromností nyní odpovídá na Ježíšovy opakované otázky. Není to prostota a důvěra dítěte? Ještě před nedávnem chtěl Pána přesvědčit, že podceňuje jeho mužnou sílu. »Já, a zapřít? Kdyby tě všichni zapřeli, já nikdy! Půjdu s tebou třeba na smrt!« Ale po trpké zkušenosti, jakou udělal se svou sebejistotou, nemá už ani odvahu spoléhat sám za sebe.

Pane, ty víš všechno!

I když jej opakované otázky zarmucují, dovolává se svého Mistra a netroufá si o sobě smýšlet jinak, než jak o něm smýšlí vševědoucí Pán. Jeho pokora je zakotvena v bezmezném důvěře, která je bezpečnou a bezvýhradnou odevzdáním dítěte. Hle, jak Pán božským způsobem zužitkoval jeho těžké provinění. Petr jej nyní miluje opravdovou a velkou láskou už také proto, *protože mu bylo mnoho odpuštěno*⁽⁵⁾.

Nevěř svým emocím, které sílí tím více, čím více lichoť sebelásce. Osvoj si toto Petrovo chování, které se zrodilo z jeho velikopáteční bolestné zkušenosti a z hlubokého prožitku Ježíšovy slitovnosti. Rozmlouvej vždy s Pánem v prosté důvěře jako s tím, který lépe než ty zná stejně jak tvou dobrou vůli, tak i tvou slabost, nestálost a hříšné sklony. Rozmlouvej s ním s pokorným vědomím, že cokoli je v tobě dobrého, je to vždy dar jeho milosti, bez které nejsi ani schopen s jeho dary spolupracovat.

Nyní konečně ten, který předpovídal Šimonovi, že žalostně zklame již v první zkoušce, může naopak Petrovi nejen světit svou Církev, ale i *naznačit, jakou smrtí zemře*. Ale pamatuj, že nejdříve Pán sám prosil za něho, aby jeho víra nezanikla.⁽⁶⁾

Budoucí hlava Církve již brzy osvědčí, jakou prošla proměnou. Na dvoře veleknězova domu se apoštol před několika týdny třásl strachy, když jej oslovila děvečka. Nyní se nezalekne ani před nejvyšším knězem a odejde od něho *s radostí, že směl pro Pánovo jméno trpět příkoří*. A k čemu nás tato *Skála* na základě své vlastní zkušenosti vybízí? Abychom se stali *poslušnými dětmi*⁽⁷⁾, abychom se dávali krmit *božským mlékem jako právě narozené děti*⁽⁸⁾. Zapamatuj si tedy, v čem poznal a zakusil skutečnou zralost a dospělost ten, kdo obdržel úkol, aby *pásl ovce i beránky*, a vyzývá tě tak, jak jeho vyzval Pán: *Následuj mě!*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 5,5n; ⁽²⁾ Lk 5,10;

⁽³⁾ Mt 18,3; ⁽⁴⁾ Mt 18,4;

⁽⁵⁾ srov. Lk 7,4; ⁽⁶⁾ srov. Lk 22,32

⁽⁷⁾ 1 Petr 1,14; ⁽⁸⁾ tamt. 2,2

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 5, 27b–32.40b–41

Velekněz začal apoštoly vyslýchat: „Prísne jsme vám přece zakázali, že v tom jménu už nesmíte učit. Přesto však Jeruzalém je plný toho vašeho učení a chcete na nás přivolat pomstu za krev onoho člověka.“

Ale Petr a ostatní apoštolové na to řekli: „Více je třeba poslouchat Boha než lidi. Bůh našich otců vzkřísil Ježíše, když vy jste ho pověsili na dřevo a zabili. Ale Bůh ho povýšil po své pravici jako vůdce a spasitele, aby Izraeli dopřál obrácení a odpuštění hříchů. A my jsme svědky těchto událostí, stejně i Duch svatý, kterého Bůh dal těm, kdo ho poslouchají.“

Dali apoštoly zbičovat a zakázali jim mluvit ve jménu Ježíšově. Pak je propustili. A oni odcházeli z velerady s radostí, že směli pro to jméno trpět příkoří.

2. čtení – Zj 5,11–14

Já, Jan, měl jsem vidění a uslyšel jsem hlas velkého množství andělů shromážděných kolem trůnu, bytostí a starců – bylo jich na milióny a stamilióny – a volali silným hlasem: „Beránek, který byl zabit, si zaslouží, aby přijal moc, bohatství, moudrost a sílu, čest, slávu i chválu!“ A všechno tvorstvo na nebi, na zemi, v podsvětí i na moři, a vše, co je v nich, jsem slyšel volat: „Tomu, který sedí na trůně, i Beránkovi přísluší chvála, čest, sláva i moc na věčné věky!“ Tu ony čtyři bytosti přidaly: „Amen!“ A starci padli na tvář a poklonili se.

Evangelium – Jan 21,1–19

Ježíš se znovu zjevil svým učedníkům, a to u Tiberiadského moře. Zjevil se takto: Byli pohromadě Šimon Petr, Tomáš zvaný Blíženec, Natanael z Galilejské Kány, synové Zebedeovi a ještě jiní dva z jeho učedníků. Šimon Petr jim řekl: „Půjdu lovit ryby.“ Odpověděli mu: „I my půjdeme s tebou.“ Vyšli tedy a vstoupili na loď, ale tu noc nic nechytli. Když už nastávalo ráno, stál Ježíš na břehu, ale učedníci nevěděli, že je to on. Ježíš se jich zeptal: „Dítky, nemáte něco k jídlu?“

Odpověděli mu: „Nemáme.“

On jim řekl: „Hod'te síť na pravou stranu lodi a najdete.“ Hodili ji tedy a nemohli ji už ani utáhnout pro množství ryb.

Pokračování na str. 13

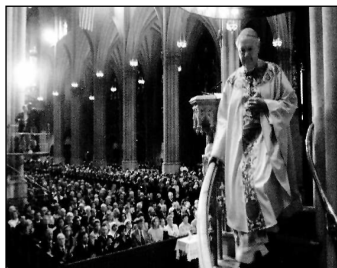
Musím mít podíl na tom, co jsem viděl na vlastní oči

Z homilie arcibiskupa Edwarda Michaela Egana v katedrále sv. Patrika 18. června 2000 při kanonické intronizaci v diecézi New York. Kněz, o kterém mluví, je P. John Bokron, který přijal kněžské svěcení v roce 1991 a rok nato zemřel na leukémii.

Chtěl bych vám dnes odpoledne zde v katedrále sv. Patrika při intronizační mši svaté vyprávět o jednom dni z mého triapúletého působení v této diecézi (jako světící biskup). Snad vám tím také vysvětlím, proč svůj návrat do této diecéze jako váš biskup pokládám za obzvláštní milost.

Bylo to jednou v sobotu odpoledne za hrozného vedra. Byl jsem na cestě do Highbridge na jihu Bronxu, kde jsem měl vysvětit pět jáhnů pro kongregaci, kterou založila matka Tereza z Kalkaty. Matka Tereza ubytovala své budoucí jáhny v budově, kterou tvoří farnost Nejsvětějšího Srdce v Highbridge. Kdo zná New York, ví, proč matka Tereza zvolila právě Highbridge: je to nejpotřebnější společenství ve městě.

Bezprostředně po homilii začalo svěcení. Přistoupil jsem k oltáři. Vedro bylo nesnesitelné. Brána novogotického kostela byla dokořán, aby přijala každý závan větru. Náhle se

ozval zoufalý výkřik ze zadní části chrámu. Všichni se otočili a spatřili asi 30letého muže, který dovrávoral k oltáři. Celý jeho obličej byl zakrvácený. Shodil zakrvácenou košili a vzdychal o pomoc. Když se dopotácel na konec chrámové lodi, klopytl a udeřil se hlavou o první schod do presbytáře. Matka Tereza a dvě její sestry ihned vyskočily,

zvedly zraněného a s pomocí dvou mužů, kteří mi stáli u oltáře po boku, jej odnesly do sakristie.

Pokusil jsem se, jak jen to šlo, získat čas, až utichl křik a vzruch. Když matka Tereza a její sestry opět zaujaly své místo, pokračovala mše svatá až do konce, jako by se nic nestalo.

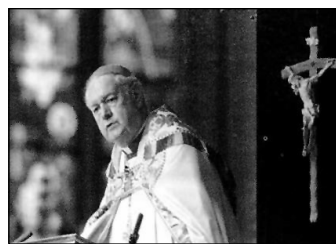
Po mši svaté jsem vzal své věci a odebral jsem se do sakristie, abych vyslovil své blahopřání novým jáhnům, pozdravil matku Terezu a poděkoval faráři, že mi postavil po boku dva pomocníky.

Byl jsem právě na cestě k jednomu bočnímu východu z chrámu, když ke mně přistoupil jeden mladý muž. »Máte auto?« zeptal se mě. »Ne,« zněla moje odpověď, »přijel jsem metrem.« »A kde bydlíte?« chtěl ještě vědět. »Na první třídě na úrovni 34. ulice,« odpověděl jsem. »Můžu vás odvést domů?« »Budu velmi rád,« odpověděl jsem, »to vedro je nesnesitelné.«

Když jsme přijeli k domu, zeptal se mě, zda bych měl ještě trochu času.

»Musím s někým mluvit,« řekl mi. »Byl jsem v sakristii, když tam přinesli toho zakrváceného muže. Někdo ho brutálně srazil. Nikdy jsem něco takového neviděl, byl opravdu zle zřízený! Matka Tereza, její dvě sestry, farář a oba laici byli prostě báječní. Dokázali muže uklidnit. Omyli jeho krev, dali mu čistou košili a místo, kde může přenocovat. Bylo to tak, jak to učil Ježíš. Skutečně všechno, co učil Ježíš.«

Pak se chvíli odmlčel, aby se usebral, a pokračoval: »Vydělávám hromady peněz na burze.

Arcibiskup Edward Michael Egan

Ale musím mít účast na tom, co jsem na vlastní oči viděl v této sakristii. Peníze samy nestačí. Potřebuji něco více.«

Pozval jsem ho do domova pro kněze na odpočinku, kde jsem bydlel, a ještě dlouho jsme si povídali. Řekl jsem mu, že pro farnosti diecéze potřebujeme mnoho katechetů, chybí pomocníci v našich školách, dobrovolníci pro službu bližním, pomocníci v hospicích a nemocnicích. Něco z toho si zapsal a rozloučil se. Myslel jsem, že už ho nikdy nevidím.

Po několika letech jsem byl přeložen do diecéze Bridgeport. Jednoho dne se u mne v kanceláři přihlásil mladý muž, který mě tenkrát vezl domů. Nemohl prostě zapomenout na to, co tenkrát viděl v sakristii farnosti Nejsvětějšího Srdce. Musel mít na této skutečnosti podíl. Viděl na vlastní oči skutečnost soucitu, tolerance a pochopení podle evangelia.

Často jsme se setkávali. Nakonec jsem ho poslal do semináře a vysvětil v diecézi Bridgeport na kněze muže, kterého něžně přivedla k oltáři svatost, jakou potkal v arcidiecézi New York.

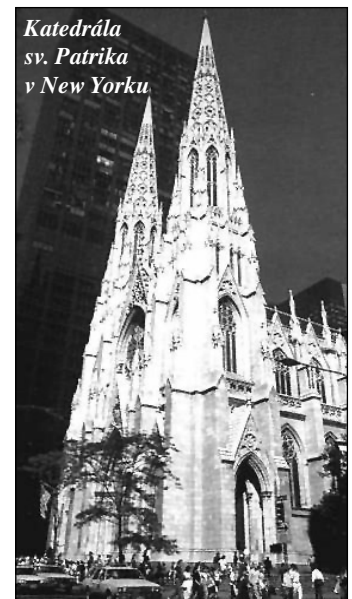
To je společenství víry, které jsem tehdy během tří a půl roku poznal: lidé, kteří nevyřábějí hesla, ale jsou lidmi plnými nesmírné, přímo obdivuhodné, pokorné dobroty.

To je tedy to, na čem se nyní budu podílet: společenství víry, jehož soucit a obětavost tak nakazily jednoho muže, který vydělával na Wall Streetu, společenství víry, které svým dětem nezajišťuje pouze školní vzdělání, ale také vzdělání duchovní; společenství víry, které nenasazuje pouze

finanční zdroje, ale také praktickou pomoc, aby přispělo potřebným; společenství víry, které učení Božího Syna důvěryhodně a neotřesitelně uchovalo; společenství víry, které děti v mateřském lůně samo hrdinně brání proti mocným silám, ale také chrání staré lidi v domovech, nemocné a postižené; společenství víry, pro které je každá lidská bytost Božím obrazem a které se staví proti každé diskriminaci, zneužití a krutosti; společenství víry, které se shromažďuje kolem 413 oltářů diecéze, aby chválilo Boha, prosilo o jeho pomoc, vyprošovalo odpuštění. Krátce a dobře, vznešený lid, svatá církev.

Mám pokušení uvěřit, že na vás myslel sv. Pavel, když psal slova dnešního čtení. Vám se skutečně podařilo uchovat vzácnou jednotu. Vy jste skutečně jedno tělo, které je založeno na jediné naději v jediného Pána, jediné víře, jediném Bohu, Otcí nás všech. A pro mne je to nevýslovná čest, že se k vám mohu připojit.

Je to tak nádherné, že mé srdce je plné vděčnosti k Otcí, Synu a Duchu svatému, kteří mi prokázali tu milost, že mohu sloužit této diecézi New York. Není proto divu, že nevynechám žádnou příležitost, abych děkoval Svatému otci Janu Pav-

Katedrála sv. Patrika v New Yorku

Maria a zmrtychvstání

lu II. za toto jmenování. Není divu, že pokorně stojím před vámi všemi, před každým knězem, jáhnem, řeholníkem, laikem, kteří se účastní této krásné slavnosti, a říkám vám, že jsem přišel jen proto, abych sloužil vám všem a všem společenstvím tří okrsků (Manhattan, Bronx a Staten Island, pozn. redakce) a sedmi hrabství arcidiecéze New York. Přicházím sem s radostí a vynasnažím se, abych pro vás vydal ze sebe to nejlepší. Viděl jsem, jak obdivuhodnou práci vykonáváte. Je to pro mne čest stát se vaší součástí ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána.

Dovolte mi ještě jednou se krátce vrátit k příhodě, kterou jsem vám právě vypravoval. Mladý muž, kterého jsem vysvětil pro diecézi Bridgeport a duchovně je doma v diecézi New York, byl nejzdravějším mužem, kterého jsem znal. Přesto onemocněl a rok po svém vysvěcení zemřel na leukémii, po několikaměsíčním utrpení ho vzal Pán k sobě. Byl jsem v jeho posledních hodinách u něho v nemocnici v New Yorku. Byla to pro mne velká ztráta. O rok později mi darovali seminaristé diecéze Bridgeport k 40. výročí mého kněžského svěcení tento pektorál. Vložili do tohoto kříže ostatky Ježíšova kříže, které patřily onomu mladému muži a které mi chtěl odkázat.

Nosím tento kříž jen o nejdůležitějších liturgických slavnostech svého života. Vzpomínám na onoho mladého muže, který se před několika lety díky Pánově milosti rozhodl pro život svatosti a soucitu k druhým. Ale více než toto připomíná mi jednoho mladého muže, který před dvěma tisíci lety umožnil takovou volbu svým životem, smrtí a zmrtychvstáním. To je moje inspirace a moje síla. A to je to, co především přináším arcidiecézi New York.

*Z 30giorni 8/200
přeložil -lš*

Ve velikonoční době se křesťanské společenství obrací na Marii tím, že ji vyzývá k radosti: »Raduj se, nebes Královno, aleluja!« Vzpomíná tak na radost, kterou prožívala Maria po Ježíšově zmrtychvstání, a prodlužuje tak dobu radosti, kterou jí zvěstoval anděl, když se stala příčinou radosti celého lidského pokolení.

Po uložení Ježíše do hrobu zůstala Maria sama, aby v sobě uchovávala plamen víry a připravila se na nejradostnější a nejpřekvapivější zvěst o zmrtychvstání. Očekávání prožívané o Bílé sobotě je nejvyšším bodem víry Matky Páně: v temnotě, která zahalila celý vesmír. Odevzdala se zcela Bohu, Pánu života, a očekávala splnění božských zaslíbení.

Evangelia hovoří o různých zjeveních Zmrtychvstalého, nikoliv však o Ježíšově setkání s jeho Matkou. Toto mlčení nemůže vést k závěrům, že Kristus se Marii neukázal; naopak, je pro nás výzvou, abychom hledali důvody, proč tomu tak v evangeliích je. Za jeden z předpokladů takového »opomenutí« by bylo možno pokládat odůvodněnou skutečnost, že to, co bylo nutné pro naši vědomost ve věci spásy, bylo svěřeno slovu *vyvolených Božích svědků*, tj. apoštolů, kteří pak s *velkou silou* vydávali svědectví o zmrtychvstání Páně. Dříve než jim se Zmrtychvstalý ukázal zbožným ženám, aby jim při tom uložil vnitrocírkevní posláni: »*Jděte a oznamte mým bratřím, aby šli do Galileje, tam mě uvidí.*« (Mt 28,10)

Jestliže autoři Nového zákona nemluví o setkání Matky se zmrtychvstalým Synem, bylo tomu snad proto, že takové svědectví by mohlo být ze strany těch, kteří popírají Pánovo zmr-

tychvstání, považováno za příliš zaujaté, a tedy nevěrohodné. Evangelia naopak uvádějí malý počet Ježíšových zjevení, který určitě není úplný, pokud jde

známých zjevení, nejsou zaznamenána. Jak by mohla zůstat svatá Panna, přítomná v prvním společenství mezi učedníky, vyloučena z počtu těch, kteří potkali jejího božského Syna zmrtychvstalého?

Je dokonce oprávněné domnívat se, že Maria byla první osobou, které se Ježíš po zmrtychvstání ukázal. Nemohla její nepřítomnost mezi ženami, které šly za úsvitu ke hrobu, právě představovat náznak skutečnosti, že se již setkala s Ježíšem?

Tato úvaha by mohla být potvrzena také tím, že prvními svědky zmrtychvstání byly podle Ježíšovy vůle právě ty ženy, které zůstaly věrně u paty kříže, a tedy i pevně ve víře.

Jedné z nich, Marii Magdaleně svěřuje totiž Ježíš poselství, aby je předala apoštolům. I tato okolnost souhlasí s před-

El Greco: Kristus se zjevuje své Matce

o čtyřicet dní po Velikonocích. Svatý Pavel připomíná zjevení *více než pěti stům bratřím najednou* (1 Kor 15,6). Jak zdůvodnit, že tento všeobecně známý fakt evangelisté neuvádějí, i když byl nesporně výjimečný?

Je to evidentní znamení, že jiná zjevení Zmrtychvstalého, mezi značným počtem notoricky

pokladem, že Ježíš se ukázal nejdříve své Matce, která zůstala nejvěrnější a ve zkoušce zachovala neporušenou víru.

Konečně charakter jedinečné a zvláštní přítomnosti svaté Panny na Kalvárii a její dokonalá jednota se Synem v utrpení kříže vyzvedávají, jak se zdá, i její zcela jedinečnou účast na tajemství zmrtychvstání. Jelikož je obrazem a vzorem Církve, která očekává Zmrtychvstalého a která se s ním setká v průběhu velikonočních zjevení ve skupině učedníků, zdá se zcela rozumné mít za to, že Maria měla kontakt se zmrtychvstalým Synem, aby se mohla těšit v plnosti z velikonoční radosti. Když Maria uvítala zmrtychvstalého Ježíše, byla znamením očekávání lidstva, které doufá, že jednou dosáhne svého plného uskutečnění skrze své zmrtychvstání.

Jan Pavel II.

**Ó Maria, Panno věrná,
Ty jsi následovala Ježíše
na cestě kříže;
neopustila jsi ho,
ale šla jsi s ním
až na vrchol Kalvárie.
Pros za nás,
Maria,
abychom jako věrní
učedníci
dokázali následovat
Mistra
v pevném přesvědčení,
že cesta kříže je
cestou spásy.**

Maria, Matka Církve

»Prohlašujeme svatou Pannu Marii za Matku Církve!«

Je třeba si častěji přečíst velkolepou osmou kapitolu dogmatické konstituce *Lumen Gentium* 2. vatikánského koncilu, abychom pochopili, s jakou emoci pronesl Pavel VI. 21. listopadu 1964 tato slova. Dodnes nebyl zdaleka vyčerpán jejich obsah: že Maria, Matka Kristova, je Matkou Církve, tyto dvě skutečnosti, tyto dvě pravdy, které se prostupují.

Žijeme v době, ve které lidé prchají před křížem Vykupitele. Musíme nyní slyšet ona jeho poslední slova, která přibitý na kříži řekl své Matce a učedníku Janovi několik okamžiků před tím, než vydechl svého ducha.

»Ženo, to je tvůj syn. To je tvá Matka.«

Tím je řečeno všechno. Když pak Jan bere Marii k sobě jako svou Matku, pak to činí proto, abychom udělali totéž. On je svědkem toho, jak bylo probodeno Pánovo Srdce (srov. Jan 19,31-37), z něhož se zrodila svátost církve. Když nám dal

Ježíš svou Matku, dává tak ze své smrti lásky vzejít církvi.

I o Letnicích je dvanáct apoštolů shromážděno v hořejší místnosti ve společenství s Marií (srov. Sk 1,14; 2,1); Maria je zde, aby svými modlitbami vyprošovala dary Ducha (LG 59), skrze které bude zjevena církev. Nyní začíná obdivuhodné putování

církve, jejímž předobrazem je Maria.

»Maria patří neoddělitelně ke Kristovu tajemství a patří také k tajemství církve od jejího počátku, ode dne jejího vzniku.« (Jan Pavel II.: *Redemptoris Mater*)

Mariino mateřství bylo od počátku církve dáváno do souvislosti s tajemstvím Krista (na koncilu v Efezu r. 431 bylo vyhlášeno dogma o Matce Boží jakožto Bohorodičce - „Theotokos“). Obě první mariánská dogmata o Mariině mateřství a panenství pocházejí z prvních století a představují osvětlení, resp. vyvážení tajemství Krista jako pravého Boha a pravého člověka.

Obě poslední dogmata o neposkvrněném početí a nanebevzetí Panny Marie jsou v církvi relativně nová (1854 a 1950) a otevírají její vlastní tajemství. Naše poslání a naše povolání se nám ve světle Mariiny role v plánu spásy mají stát pochopitelnějšími: Maria jako Matka Církve!

Zde musíme vstoupit do prorocké vize Jana Pavla II., který ve své encyklice *Redemptoris Mater* (Matka Vykupitele) věnuje Mariinu mateřskému prostřednictví celou třetinu. Maria v tajemství Krista (první část), Maria v tajemství Církve (druhá část) a konečně Maria, která nás ve své zvláštní a jedinečné plodnosti nese ve svém lůně, »v úplné odevzdanosti sebe samé, své osoby do služeb plánů spásy Nejvyššího« (Redemptoris Mater 39). Všechno Mariino prostřednictví je spojeno se skutečností, že je Matkou.

Zvláštností matky je to, že dává život, že plodí děti. Když přijímáme Marii jako Matku, rodí nejen jednoho každého z nás, ale rodí také Tělo Církve, které je Tělem Kristovým.

»Když Ježíš Kristus, Hlava mystického Těla, se zrodil z ní, musí se nutně i vyvolené údy

Církev už došla v blahoslavené Panně k dokonalosti bez poskvrny a vrásky.

Věřící se však stále ještě snaží přemáhat hříchy a růst ve svatosti.

Proto pozvedají oči k Marii, která září celému společenství vyvolených jako vzor ctností.

(Lumen gentium 65)

tohoto Těla narodit z ní. Matka nepřivádí na svět hlavu bez údů, stejně jako nepřivádí na svět údy bez hlavy.« (L. M. Grignion z Montfortu, Zlatá kniha)

Budme si proto vědomi jedinečné a mimořádné role Mariiny, role v řádu milosti (nikoliv řádu přirozenosti!), role Matky, která spojovala všechny Boží děti, aby v Bohu spojovala všechny lidi. Ježíš Kristus je jediný prostředník mezi Bohem a lidmi. Maria je skrze zvláštní milost jako Matka spoluúčastníci tohoto prostřednictví, je v pravém slova smyslu »Prostřednicí všech milostí«.

Nechejme Marii vládnout ve svém srdci, v našich společenstvích, v místních církvích, aby nám mohla být Matkou a otevřít svou náruč a přijmout všechny své děti, i ty nejvíce zraněné, které ještě zůstávají stát na prahu naší Církve; aby nás mohla vzít do své náruče; ona, »Pieta«, nás ve své víře a naději přenesla přes všechny naše malé smrti i přes onu poslední smrt, která nás přemístí z tohoto světa do světa jiného, až k onomu okamžiku, kdy spolu s Kristem vstaneme z mrtvých!

*Maria, Mutter der Kirche 5/96
Překlad IŠ*

Helena Guerrová - apoštolka Ducha svatého

Jan Pavel II. napsal v *Tertio millennio adveniente* podle encykliky *Dominum et vivificantem*: »Církev se může připravit na nové tisíciletí jen v Duchu svatém. To, co se v *plnosti času* uskutečnilo v Duchu svatém, může se v paměti církve vynořit jen skrze něho.« (TMA 44) A dále: »Maria (...) je příkladem ženy, která uposlechla volání Ducha, žena mlčení a naslouchání, žena naděje, Matka Vykupitele silou Ducha svatého.«

Nová evangelizace se může uskutečnit jen skrze vylíčení Ducha svatého. To je právě volání a poselství Heleny Guerrové. Již před několika lety dala zaznít pozvání, abychom znovu rozkvetli jako křesťané a znovu objevili duchovní lásku permanentních Letnic. Vytyčuje tak jedinou cestu k opravdovému znovuzrození, jediný bod, v němž lze zakotvit naději pro budoucí dobu.

Doporučujeme ji vaší pozorností, aby její poselství bylo poznáno a prohloubeno ve všech duších v celém křesťanství.

Ze života H. Guerrové

Narodila 23. června 1835 a žila a vyrůstala v atmosféře hluboce nábožensky založené rodiny. Od roku 1857 je v důsledku nemoci po osm dlouhých let znehybněna a uvězněna ve svém pokojíku. Během těchto prožitků, které podporují meditaci a studium, zraje její apoštolské povolání. Projektuje a organizuje »Duchovní přítelkyně«, aby rozvíjela mezi mládeží přátelství v křesťanském duchu. Od »přítelkyň« vyžaduje Helena hluboké a uvědomělé náboženské úsilí a život, který je křesťanským svědectvím ve společnosti.

V dubnu 1870 vykoná se svým otcem Antonínem velikonoční pouť do Říma. Navštíví mezi jiným hroby mučedníků v katakombách, které v ní dají rozkvést její touze po zasvěceném životě. Zúčastní se v Římě veřejného zasedání třetí sekce

1. vatikánského koncilu, v níž byla promulgována dogmatická konstituce »Dei Filius« (Boží Syn). Setkání s bl. Piem IX. na ni tak zapůsobí, že po návratu do Luccy a po několika týdnech modliteb a rozjímání se **nabídně jako oběť lásky a smíření za papeže**, který tolik trpí v důsledku revolučních zvrátů.

Toto sebeobětování nebylo nečekaným a improvizovaným gestem. Helena má nyní 35 let, je vyzrálá dlouhou přípravou pro stav »kněžské obětní hostie« a zaměřuje se na »oběti lásky a smíření«: *Obětuji samu sebe jako ustavičnou oběť a osvědčím se jako společnice Kněze a Oběti.*

V roce 1871 zahajuje s několika přítelkyněmi nový život v duchovním společenství, které v roce 1882 vyústí do založení kongregace sester sv. Zity, jejímž cílem je kulturní a náboženská výchova mládeže. V tu dobu je její žačkou také sestra Gemma Galganiová.

Prorocké poslání v církvi

Ve všech jejích iniciativách laického apoštolátu a pak i mezi jejími řeholnicemi je možno Helenu označit za apoštolku Ducha svatého. V klášteře pak účta ke třetí Božské osobě, prohlubovaná a živená v jejích meditacích, nabývá celocírkevního rozměru.

V roce 1886 si začíná uvědomovat svůj prorocký úkol, prvním plodem inspirace je dopis Lvu XIII., který jej má přimět, aby zahájil obnovu církve.

Desítka dopisů má kladný ohlas; papež, laskavě povzbuzován mystičkou z Luccy, se obrátí na církev několika dokumenty, které jsou uvedením do života podle Ducha svatého a jež je možno pokládat za počátek »návratu k Duchu svatému v přítomné době«: v breve *Provida Matris Charitate* v roce 1895, v encyklice *Divinum illud munus* v roce 1897 a v dopise biskupům

Ad fovendum in christiano populo v roce 1902.

Plnění prorockého poslání u Lva XIII.

V říjnu 1897 ji Lev XIII. ve zvláštní audienci povzbuzuje, aby pokračovala v apoštolátu Ducha svatého, a pověřuje ji, aby dala řeholnicím své kongregace novou denominaci, která více prohlubuje své specifické charisma v církvi: **oblátky Ducha svatého**. Ona sama neustává naléhat na ještě větší a lépe organizovanou aktivitu v *obnovování tvářnosti země* v Duchu svatém, a to tím spíše, že biskupové a kněží nedávají najevo spolupráci s výzvami papeže. Mezi jejími iniciativami je také publikování série knížek, které se šíří i v zahraničí.

Roky obětování

Smrt Lva XIII. znamená konec jejich aktivit. Ale spíše než papežova smrt je to sám Pán,

kdo dává jejímu životu nový směr: již nikoliv uskutečňování prorockého poslání, ale role »oběti lásky a smíření za papeže a církev«: přímo v její kongregaci vznikají taková nepochopení, že prožívá okamžiky velké bolesti a pokoření.

V listopadu 1913 dostane těžký záchvat bronchitidy. Je to počátek jejího konce. Také poslední měsíce jejího pozemského života jsou svědectvím pro Krista ve velikonočním tajemství a pro Ducha svatého. Jedné řeholnici, která je svědkem jejího fyzického utrpení, odpovídá syntézou celého svého života: **Všechno pro Boha, který je Lásk**a. Umírá 11. dubna 1914.

V dubnu roku 1959 pozvedl Jan XXIII. krátce po svolání 2. vatikánského koncilu Helenu Guerrovou k účtění oltáře a představil ji církvi jako prorokyni života v Duchu svatém v moderní době.

(Pokračování příště)

MODLITBA KAŽDODENNÍ OBĚTI

*Pane Ježíši Kriste, skrze své Srdce,
štědré na milosrdenství,
vylil jsi na svět lásku svého Otce
jako posvěcující žár nejsvětějšího Ducha.
Prijmi moje modlitby, práce, radosti i utrpení
a spoj je dnes s obětí Kříže,
přítomnou v tajemství Eucharistie,
za spásu světa.
V jednotě s celou Církví i její Matkou Marií
jejím prostřednictvím
tě prosím za ty úmysly, které Svätý otec
svěřil našim modlitbám.
Uděl mi, Pane Ježíši, Ducha svatého,
abych dnes věrně vyplnil
všechny dobré skutky,
které pro mě Otec připravil.
Proměň mě a učiň mě apoštolem tvého Srdce,
abych svědčil v Duchu a v Pravdě,
že Bůh je láska. Amen.*

Satanismus jako zločin

P. Gabriel Amorth, slavný italský exorcista, zakladatel a prezident celosvětového svazu exorcistů, zaujímá postoj k případu sestry Marie Laury Mainettiové, která byla bestiálně zavražděna třemi dívkami v Chiavenně v provincii Sondrio.⁽¹⁾ Jeho slova poukazují na skutečnost, která se často spojuje spíše s folklórem, totiž na satanské sekty, které jsou obžalobou katolické církve, protože se nedokáže vyrovnávat s tímto fenoménem.

»Podle mého mínění nejsou tyto dívky posedlé ďáblem,« říká P. Amorth klidným, ale rozhodným hlasem, »ale jednaly podle ďábelské inspirace a byly silně ovlivněny ďáblem.«

Podle čeho tak soudíte?

G. AMORTH: Především podle cynismu děvčat, který vůbec nepatří k jejich věku a jejich dosavadnímu životu. Sestra Mainettiová byla zavražděna se skutečně ďábelskou proradností, která v ničem nezaostává za profesionálními hrdlořezy. Ba co říkám, ani profesionální vrah by tak krutě nepostupoval. Profesor Emilio Sarvadio, slavný psychiatr, ateista, který nikdy nebyl katolíkem, ale velmi dobře zná hranice své vědy, jednou prohlásil: »Když prohnalost nabývá rozměrů, které nejsou lidsky vysvětlitelné, vidím v tom ruku ďábla.«

Při výslechu děvčata prohlásila, že každá z nich zasadila sestře šest ran nožem, a to jediným nožem, který podávaly jedna druhé, protože číslo 666 je číslo ďáblov.

AMORTH: Ano. A pak, a to je vrchol cynismu, dvě z nich šly na zábavu, kde se dobře bavily. Třetí z nich šla domů, umyla vražedný nůž a položila ho mezi ostatní přibory své matky. Je třeba podotknout, že dívky ve věku mezi 16 a 17 lety nejednaly ani pod vlivem alkoholu, ani drog.

Měl jste někdy při exorcismech co do činění s podobnými fenomény?

AMORTH: Nikoliv. S takovým cynismem, který vede k tak ďábelskému zločinu, vůbec ne. Setkal jsem se s lidmi, kteří byli posedlí ďáblem, tedy byli jeho obětí a nenesli žádnou odpovědnost. Setkal jsem se také s kouzly a čary, které způsobily smrt, aniž by se mi podařilo včas zakročít. Ale podobné formy ďábelského vlivu jsem nikdy neviděl.

Umím si však představit, že jako exorcista jste měl příležitost setkat se s lidmi, kteří patří nebo patřili k satanským sektám...

AMORTH: Ano, a to, co vím o satanských sektách, vím od lidí, kteří se rozhodli tyto sekty opustit, což je možné jen s velkým úsilím a značným osobním rizikem. Komu se to podaří, zůstává na celý zbytek života poznamenán, stojí pod ďábelskými vlivy, které mu působí značné trápení, a potřebuje exorcismus, aby se od nich osvobodil. Kdo se rozhodne ukázat satanské sektě záda, žije často v ustavičném strachu. Ale satanské sekty inscenují satanské obřady proti těm, kteří je opustili, tedy je zaklínají.

Je možno ze způsobu, jakým byla sestra Marie Laura zavražděna, usuzovat na nějaký satanský obřad?

AMORTH: Ne, za tím nevězí žádný ritus. Její smrt byla způsobena výbuchem ďábelské proradnosti, která s cynismem proti náboženství chtěla zabit osobu představující katolicismus, což muselo vyústit »in odium fidei«, do nenávisti k víře.

Je v Itálii mnoho satanských sekt?

AMORTH: Odhaduji jejich počet na šest až sedm set. Jedná se vždy o velmi malé skupiny, protože tak se mohou snáze shromažďovat a jsou také hůře odhalitelné. V Itálii jsou jen čtyři velké satanské sekty: ty ostatní mají tak kolem jednoho tuctu členů. Celkem mají satanské sekty v Itálii asi 7 000 přívrženců. Ale mimo to je satanismus, který z těchto sekt vychází, velmi rozšířen. Na tom se podílí mnoho lidí. Vezmeme si třeba satanský rock. Tim nechci přirozeně bojovat proti rockové hudbě jako takové, to by bylo směšné, mluvím o té její formě, která hlásá absolutní nihilismus

nepřemohly. Tak padla volba na sestru.

Ale je také mnoho jiných forem satanismu. Právě před několika dny jsem viděl knižku, ve které bylo nejen uvedeno, jak se zasvětit ďáblu, ale byly zde popsány také rozličné způsoby sebevražd. Tato »příručka« patřila jednomu mladému děvčeti. Sebevražda je u dospívajících stále více rozšířena. Ostatně Bůh je Bohem živých, satan naopak vládcem smrti. Augustin řekl o ďáblu, že kdyby mu v tom Bůh nebránil, všechny by nás zničil. Není proto nic zvláštního, že úděsná náklonnost k sebevraždě vzniká právě při zvyvání ďábla. Knižky, které dávají návod k sebevraždě, jsou dostupné i dětem. Rodiče si myslí, že se jedná o comics nebo zábavné časopisy, a nepozorují, že ve skutečnosti jsou to návody ke kouzlům a ďábelským praktikám.

Čím to, že satanismus padá do tak úrodné půdy?

AMORTH: Protože lidé nemají proč žít. Mladí dnes dostávají od rodičů všechno kromě víry. I ty tři dívky, které zabily řeholní sestru, to udělaly z dlouhé chvíle, jak samy prohlásily. Podobně jako mladíci, kteří v Římě polili jednoho tuláka alkoholem a zapálili ho. »Nudili jsme se,« bylo jejich ospravedlnění po zatčení. Když ze života národa zmizí víra, jsou otevřeny dveře pověrám a zvláště okultismu.

Je v této vraždě podle vašeho názoru vyšší stupeň satanismu, který se ze zájmu o okultismus stal prakticky vraždou?

AMORTH: Ano, můžeme to tak říct. Šlo to ještě dále, já věřím, že jiné dvě dívky, které v Itálii zcela bezdůvodně zavraždily svou školní přítelkyni, byly rovněž svedeny ďáblem. I tento případ rozvířil v tisku mnoho prachu, ale vlastně se tomu vůbec nemusíme divit: satan směřuje k tomu, že zabíjí.

A přece mnozí nacházejí v satanských sektách jakýsi druh rozkoše...

AMORTH: Máte bohužel pravdu. Ve skutečnosti rozbuškou u mnoha je dlouhá chvíle. Okultismus a satanismus probouzely vždy zájem. Udělat novou zkušenost, poznat nové emoce, to mnoho lidí fascinuje. Satan se holedbá svými dary: bohatství, rozkoš, úspěch. Již Kristus musel čelit těmto pokušením: *Toto všechno ti dám, jestliže padneš a budeš se mi klanět* (Mt 4,9). Nemáte představu, kolik lidí se dnes sklání před ďáblem.

Nehrozí vzhledem k dnešnímu rozšíření satanských sekt nebezpečí, že dojde ještě k dalším vraždám, jako byla vražda sestry Marie Laury v Chiavenně? Nestojíme dokonce před eskalací satanismu?

AMORTH: Obávám se, že ano. Ten nebo onen, kdo čte tyto řádky, se možná zděsí, ale jsou také jiní, kteří v tom vidí příklad k následování. Dnes se pro satanismus dělá velký nábor. Kromě toho se satanismus šíří také po internetu. Stačí napsat heslo »satan« nebo »satanská sekta«, a dostanete dokonalý návod k použití. Také se dovíte, jak s nimi přijít do styku. Není proto divu, že přibývá krádeží proměněných hostií, které se prodávají za 50-100 marek. Jedno je třeba říci: satanisté skutečně věří v Ježíšovu přítomnost v Eucharistii daleko více než mnozí katolíci.

A co proti tomu dělá církev?

AMORTH: Vůbec tu není přítomná. Latinská církev již 300 let neprovádí exorcismy (na rozdíl od pravoslavných a některých protestantů). Výsledkem je, že kněží a biskupové, kteří nikdy neviděli vyhánění ďábla, vůbec o tom nemluví, z katolické víry, tak jak se učí v dnešních seminářích, se skutečnost osobní přítomnosti ďábla vytratila a už se v ďábla prostě nevěří. Jsem přesvědčen, že velké procento biskupů už nevěří tomu, že ďábel může působit mimořádným způsobem.

Když se podívám na novou formuli exorcismu, zdá se mi, že ji zpracovaly nekompetentní osoby, které mají z exorcismu strach. Dokud není přítomnost satana dokázána, exorcismus se neprovádí, stojí zde napsáno. Ale to je absurdní: satan se skrývá a maskuje všemožným způsobem. I stará římská příručka radí k obezřetnosti, aby se psychické nemoci nezaměňovaly s posedlostí, ale současně ukazuje triky, které ďábel používá, aby se skryl.

Ale to ještě není všechno. Nový ritus zakazuje exorcismus v případě čarodějnictví, ačkoliv 90% posedlostí připadá právě na ně. Podle nového ritu by se prakticky vůbec neměl provádět exorcismus! Ačkoliv se to zdá neuvěřitelné, nový ritus je v dokonalém protikladu ke starému. Mnohé vzácné věci starého byly úplně vypuštěny. Kromě prvních deseti kapitol, které se zabývají důvody exorcismu podle evangelií, je v tomto novém ritu na všechno zapomenuto. Takovéto reformy vycházejí z předpokladu, že církev se po staletí mýlila. Ano, satan je všude, a může zcela nerušeně působit, protože ti, kteří se mu nejméně staví do cesty, jsou zcela jistě kněží.

30giorni 8/2000

Překlad -ra-

Poznámka

⁽¹⁾Viz Světlo 33/2000

Brány pekla ji nepřemohou

Církev od svého založení na břehu Tiberiadského jezera obdržela zaslíbení věčného života. *Brány pekla ji nepřemohou.* Nikdy nezahyne!

V průběhu dějin procházela církev strašnými krizemi. V jejím lůně se zrodily bludy, byly proti ní vyhlášeny války. Země a celé kontinenty se proti ní spikly. Hitler a komunisté nasadili všechny prostředky, aby ji zničili, ale marně.

Zlo se změnilo v dobro. Krev mučedníků se stala semenem křesťanů. Z Albánie chtěli udělat absolutně ateistickou zemi. Vzešla z ní matka Tereza!

Ani dnes nelze věřit tomu, že by se církev těšila relativnímu pokoji. Děti z Medjugorje, které znají tajemství a důvěrná sdělení Matky Boží, jsou více znepokojeny západní Evropou než Ruskem.

Hovoří o válečném stavu. Tato válka je zálučně chladnější, ale účinnější a usiluje o zničení základních hodnot křesťanství. Církev zde vypadá jako zcela odzbrojená a stává se snadno kořistí Zlého, který obchází a hledá, jak pohltnout děti Ženy.

Jakou váhu má dnes slovo křesťana, kněze, biskupa v televizní debatě? Je zde zesměšňováno, uráženo, otravováno pomluvami.

Papež je předmětem výsměchu, který se objevuje den co den na všech vysílačích.

Ale Bůh se své církve nevzdává a opatřuje ji všemi nezbytnými dary, které právě potřebuje.

Matka Boží připravuje veliký šik maličkých. Do Medjugorje jich přicházejí již miliony. Poutníci se musí přeměnit na věřící! Když žijeme poselství a dosvědčujeme je ve svém jednání, Církev se obnovuje, jak to kdysi udělal sv. František. Před armádou pokorných a chudých v duchu nebude moci Zlý triumfovat. Terezička z Lisieux řekla, že ďábel prchá před dětským pohledem.

Této cestě dětství, jediné záchranné kotvě pro Církev, se učíme modlitbou růžence se srdcem, které často hledá útočiště ve svátosti smíření a denně se živí Eucharistií. Nezapomínejme na to, když se opíráme o Boží slovo.

Ježíš řekl, že tento svět pomine, ale jeho slova nepominou. Tak jako se ve středověku stavěly katedrály, musíme nyní zviditelnit církve posledních časů.

Dívejme se, jak Matka Boží hovoří skrze svého syna, skrze svého milovaného syna papeže!

Ona je Matkou Církve. Když budeme milovat svou Matku, kterou nevidíme, budeme milovat i Církev, kterou vidíme.

Neohrožená bojovnice proti duchu doby

Životní cesta Christy Mevesové, psychoterapeutky a úspěšné autorky

»O radosti být katoličkou«, tak zněl titul přednášky, kterou měla před časem Christa Mevesová ve Štýrském Hradci. Protože farní sál nebyl schopen pojmut všechny zájemce, museli jsme se přemístit do kostela. Dvě hodiny vydávala temperamentní spisovatelka svědectví o svém přestupu do katolické církve v roce 1987, o své lásce k církvi a ke Kristovu zástupci na zemi.

Rozmlouvala jsem s ní několik hodin před přednáškou u kávy, čaje a koláčů.

Narodila se v roce 1925 ve Šlesvicku-Holštýnsku a prožila kouzelné dětství v domku na břehu řeky. Otec byl malířem a učitelem kreslení, matka sportovkyní a až do narození staršího bratra učitelkou ručních prací. Umělecky založení manželé tvořili »mimořádně harmonický pár. Měli jsme kouzelné rodiče. Nikdy jsem nezažila, že by se moji rodiče hádali. I oni mi to potvrdili.«

Roku 1933 přišel k moci Hitler. Malé Christě je právě 8 let. Teprve na gymnáziu, které vedl Vůdci věrný ředitel, pochopila změny, k nimž vedl Hitlerův režim. Neptají se jí, zda chce vstoupit do »Svazu mladých dívek«. Bohu díky, otec je neotřesitelný vyznavač víry a je zcela imunní vůči svodům národních socialistů, což nebylo mezi učiteli vůbec samozřejmé.

Christa Mevesová si vzpomíná: »Učitelé byli zapřisáhlí nacionalsocialisté. Jejich indoktrinace byla hrozná. Výuka náboženství byla zakázána již v roce 1938. Hitler byl satanskou náhražkou náboženství. Vehnal celý národ rafinovanými prostředky, jako sliby, že Němci budou vysvobozeni z pout první světové války a bude odstraněna nezaměstnanost, do proudu fascinace.«

Pak začala válka, strašlivá zkušenost pro mladé děvče. Dvakrát vždy po půl roku byla v pracovním nasazení. Vidím na paní

Mevesové, že na takové zážitky se nezapomíná: »Bydleli jsme 30 km od Kielu a dvakrát třikrát týdně jsme měli letecké poplachy.« Jako šestnáctiletá musela zaskakovat při výuce čtrnáctiletých, kterých se strašně bála.

K tomu jedna epizoda na okraj: Jednoho z těchto chlapců potkala po letech ve vlaku. Oslovil ji: »Když jsem vám přednášel báseň Král duchů, řekla jste mi: ‚Mittendorfe, ty se musíš stát hercem!‘ A tím jsem se stal.« To ukazuje, že již tehdy měla Christa Mevesová vlohy k vedení lidí.

Ale zpět k válečné době. Po maturitě to znamenalo: půl roku v pracovním nasazení, jinak nesmíš dále studovat. Válečná pomocná služba, práce ve zbrojovce. Konečně může do Breslau, aby zde studovala němčinu, angličtinu a zeměpis. »Ten čas jsem využila velmi intenzivně. Pocit: Vryla se mi do paměti ještě zdravá univerzita s tradicí ve věrném městě krátce před svým zánikem.«

V zimě v roce 1944 je opět zatažena do zbrojovky, kde montuje letadla. Po návratu domů je nasazena do spojové služby.

Hrůza dosahuje vrcholu, když začíná invaze z obou stran. Tu zaslechne náhodou rozkaz, který velitel dále nepředal: Propustit na dovolenou ženský personál. Aniž by se někoho ptala, vydá se s deseti jinými na cestu domů. Andělé strážní mají plné ruce práce, aby je dobře doprovodili. Vojačky, které padly do ruských rukou, se již nikdy nevrátily.

Po válce se situace konečně uklidnila. Protože rodiče byli ve škole jediní učitelé, kteří nebyli nacisty, mohou děti dále studovat. Dům je znovu opraven, jak to jde. Naděje roste. Teď teprve zjišťuje, co všechno Hitler napáchal.

Názorně a temperamentně vypráví o poválečné době, o studiu v Kielu: »Byla to velmi intenzivní doba s častým hladem

po všem, co bylo zmařeno. Hladem po tom, naučit se, co je správné, co muselo být dříve eliminováno: psychoanalýza, psychologie. Odvaha k životu rostla z trosek.«

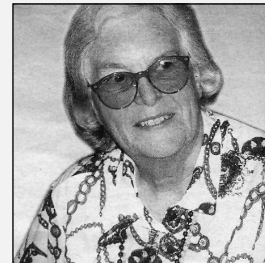
Doba prožívaná v Kielu je ještě hezčí od času, kdy při jednom tanečním představení pozná mladého očního lékaře. Je mu 36 a chtěl by se oženit. To zcela odpovídá záměrům mladé ženy, a tak se vezmou ještě týž rok, 1946. Mají právě tolik jako nic, ale svatba byla překrásná: vlastnoručně vyrobené svíce a vypůjčené svatební šaty.

Mladý lékař se brzy dostane na univerzitní kliniku v Hamburku. Město je pobořené, mladý pár bydlí v jedné světnici na klinice. Mladá paní studuje psychologii. V roce 1949 je plná napětí: přijde dítě na svět v pravou chvíli, nebo udělá čaru přes rozpočet se závěrečnou zkouškou? Dva měsíce před narozením první dcery ukončí své studium státní zkouškou.

Mladá rodina nemá skoro nic, žije stále na klinice, a přece: »Je to neuvěřitelné, s jak málem jdou udělat velké věci. Plenky jsme dostali od přátel z Ameriky. V zimě jsem chodila po Hamburku ve vojenských botách svého muže. Neměli jsme prostě nic. Po měnové reformě jsme každý dostali 40 marek. S tím jsme začínali.« Když si pomyslím, co všechno se dnes pokládá za »nouzovou situaci« pro potrat!

Pro rodiče je dceruška velkým štěstím. Ale mladá matka chce pryč z trosek, někam do zeleně. Když její muž dostane místo očního lékaře v malém městečku 100 km od Hamburku, odstěhuje se s kočárem a jednou židli a bydlí nejdříve v hotelu. Za půl roku získají byt se dvěma malými světnicemi a jsou šťastni.

Roku 1951 se rodina dále rozroste. Na svět přijde Oldřiška, druhá dcera. 1952 začínají se stavbou domku. Paní Mevesová

o tom mluví s takovým nadšením, jako by to bylo včera: »Všechno v domě bylo velice prosté, ale byla tu opravdová koupelna a klozet! Kouzelné! Z radosti jsem tři noci nespala, i když v obýváku byla jenom pohovka a hadrový koberec. Chodila jsem stále po domě a nemohla jsem pochopit své štěstí.« Ještě dnes cítím její vděčnost za to, co tehdy prožila.

Mladá matka se soustřeďuje na péči o své děti. Stará se o ně, hraje si s nimi, je ustavičně u nich. Teprve když děti jdou do školy, pokračuje v nastavbovém studiu jako psychoterapeut dětí a mládeže. Pak začíná s poradnou ve vlastním domě v hodinách, kdy děti jsou ve škole. O otřesných zkušenostech, které získala jako odborný poradce u soudu mladistvých v následujících deseti letech, hovoří ve svých přednáškách.

Cítí se přitom vázána pocitem odpovědnosti: kdybych mlčela o tom, co jsem viděla a slyšela, stala bych se spoluvinníkem. Jejím tématem je nouze mladých, krize rodiny. Stále rostoucímu počtu poruch chování u dětí, které jsou předmětem stále více nepřirozených okolností, by bylo možno zabránit. K tomu mají přispět její přednášky.

Protože mnozí by rádi měli to, co slyšeli, také písemně, začíná Christa Mevesová psát. Již její první kniha »Školní tísně našich dětí« má velký úspěch. Jihoněmecký rozhlas ji angažuje na sérii přednášek, při kterých se střídá s Konrádem Lorenzem, výzkumným pracovníkem v oblasti chování. I z toho vznikne knížečka: »Manipulovaná nevězanost«. Během několika měsíců se prodá 340 000 výtisků!

Následuje řada dalších knih, jako: »Poruchy chování u dětí«, »Odvaha vychovávat« nebo

»Manželská abeceda«. Celkem je jich 120! Bylo již prodáno na 5 milionů knih Christy Mevesové. Jak uvádí v úvodu ke knize »Poučit se z minulosti«, chtěla by »těmito knihami přesvědčit vnímavé, bdělé, odpovědné a soucitné a snad i vlivné a aktivní lidi o nutnosti široce a preventivně se změnit.«

Je nemožné uvést třeba jen krátce obsahy jejích nejzajímavějších knih na nejruznější témata. Alespoň o jednom je třeba se zmínit: Christa Mevesová se rozhodně staví proti liberálně socialistickému duchu doby, který na jedné straně propaguje heslo: »Dovoleno je všechno, co se líbí«, a na druhé straně vyžaduje naprostou konformitu. Co všechno se neskrývá pod tímto mottem! Osvobození od jednotících tlaků, více práv než povinností, přednost seberealizace, rovnost pro všechny, zaměnitelnost vzájemných osob u batolat a malých dětí...

Stále zřetelněji ukazuje neúspěch této ideologie, její ničivé důsledky pro děti a mládež. Vypravuje mi působivě: »Provedla jsem pozorování, že vyumělkování, liberalizace, ideologizace a nedostatek bezpečí a laskavého zacházení vykořeňuje budoucí generaci a činí ji těžce neurotickou. Vyrostou generace s velkým počtem úzkostí, s hlubokými depresemi, to je možno předpovídat. I epidemické poruchy v jídle jsem předpověděla, když ještě nikdo nevěděl, co je to bulimie (nadměrná chuť k jídlu) a honba za zbudnutím.«

Již na počátku 70. let varovala před růstem sexuálních poruch, pokud bude pokračovat přehnaná sexualizace. Předpovídá na konec století velký nárůst násilných činů a sexuálních deliktů, pokud bude sexualita dále vytržena ze svých souvislostí, bude ztechnizována a děti budou předčasně konfrontovány se sexualitou. Statistiky již dlouho potvrzují její prognózy.

Se svým varováním však stála nejen tehdy sama na širém moři. Protože duch času dále silně duje jinými směry. Mateřství jakožto »vysoce hodnocené, plnoplatné ženské povolání« se sociálním zajištěním, jak to požaduje, se společnosti vůbec nehodí. A ten, kdo nejde konformně s duchem doby, je vytěsněn na periferii, a dokonce i pronásledován.

Tak nechybí hanobení, výhrůžky, organizované bezostyšné útoky. Vypráví o tom s úsměvem a zcela uvolněně.

Když jí tak naslouchám, mám dojem, že paní Mevesová se nedá jen tak snadno zastrašit. Má své poslání a tomu zůstává věrná, třeba jako osamělý hlas na poušti: neohroženě, přímočaře a s veškerou odpovědností říká to, co pokládá za pravdu.

Ostatně, její muž se za ni plně postavil: »Když tě bude někdo ohrožovat, ochráním tě,« ujistil ji ihned, a pokud je to možné, doprovází ji na její přednášky. Stále prožívají svoji vzájemnost, oba rezignují na dovolenou. Cítí se příliš zavázáni svým pacientům. Zotavení jim nabízí jejich zahrada u řeky, klidný bod a oblíbené místo setkání jejich dětí, které mezitím přivedly na svět šest vnuků, a ty je konec konců také třeba chránit před duchem času.

Velkým šokem je pro ni těžký záchvat mrtvice jejího muže v roce 1992. Zůstal zcela ochrnutý, musí přijímat umělou výživu. Nyní je opět na ní, aby chránila svého muže. Už žádné knížky, žádné přednášky. Od rána do večera v plném nasazení. Začala, dokud byl ještě v nemocnici, sama s tímto totálním nasazením a s rehabilitací. Díky Bohu během následujících dvou let se mohl manžel opět postavit na nohy.

V té době se vynoří v jejím životě Andrea Dillonová, doktorka filozofie. Chtěla by prostě

spolupracovat. »V hodině se změnil můj život. V prvé řadě ztechnizovala moji kancelář. Do domu vstoupil počítač. Obratem ruky zde byly možnosti zhotovovat přednášky, vylepšovat rukopisy, psát knihy,« září Christa Mevesová. Kdo zažije tyto dvě ženy pospolu, cítí hluboké duchovní spříznění, které spojuje tyto osoby přes dvě generace.

Spolu vydávají list k problematice výchovy, který má zabránit mnohým vývojovým chybám. 100 dopisů týdně od hledajících, zoufalých nebo děkujících lidí dokazuje, že jdou správnou cestou, cestou Boží ruky. Tak je paní Christa Mevesová jedním z mála křesťanských psychologů, kteří ve svých knihách jasně ukazují, že není důstojného lidského života bez víry a vazby na vtěleného Boha.

Byla sama vždy věřící? S úsměvem mi vypráví epizodu ze svého dětství: »Jako devítiletá jsem jednou prosila Boha, abych mohla být častěji nemocná. Bratr byl totiž často nemocný a maminka o něho tak krásně pečovala. Hned nato jsem dostala těžký zánět středního ucha a musela jsem do nemocnice. Tehdy jsem řekla milému Pánu Bohu: „Jestli zůstanu naživu, přečtu na poděkování celou učebnici náboženství.“ A to jsem pak skutečně udělala.«

Její otec, zbožný protestant, a dobrá učitelka náboženství vtiskli jejímu dětství náboženský ráz. Později se leccos vytratilo. To je, jak říká, typicky evangelicko-lutherské. Teprve když její děti začaly chodit do školy, začala opět chodit do kostela a zajímat se o bibli.

V sedmdesátých letech je povolána do synodu, řídicího gremia její církve. Je to čestná úloha, ale bolestná zkušenost. »Poznala jsem, jak zpolitizováním úřední církve je podporováno bezvěrectví. Evangelická církev neplní

pro víru svou ochrannou funkci.« To se psychoterapeutce velice nelíbí a přivádí ji to do blízkosti katolické víry.

Je okouzlena encyklikami papeže Jana Pavla II.: »To bylo pro mne zjevení: Nestojíš sama na širém moři, tady je přece pevnina!« Zde našla to, co v dané situaci musí být řečeno! Mimo to objevila při pozváních na katolické fary katolickou mši. »Jako evangelický člověk jsem neměla tušení, co je to vůbec mše. To je něco zcela jiného než to, co jsem znala z evangelických kostelů. Tam je večere bohužel připomínková hostina. V katolické mši jsem zažila ritus jako přiblížení k tajemství a skutečnou přítomnost Páně. To bylo pro mne rozhoďující. Když jsem to poprvé zažila, bylo pro mne jasné, že musím být katoličkou.«

Ale nejdříve je k takovému kroku příliš zbabělá. Není divu při její popularitě. Nehrozí jí při tom zostuzení? Nebude úplně vyřízená? Ale vývoj se nedá zastavit. Kde jen může, navštěvuje mše svaté, zažije Ježíšovu blízkost: »Pocítovala jsem velkou touhu po Eucharistii.« Dostávají se úžasné zážitky: velký pokoj v srdci, starosti se rozplynou. Neklid ji opouští.

Roku 1987 přijímá katolickou víru. Vlastně zcela v tichosti. Ale média se o tom doslechla a očekávaná bouře začíná. A přece, v moři pozitivních reakcí a dopisů (jen mariánských knih obdržela 120) se všechny zlé komentáře ztrácejí.

Mezitím uplynulo dvanáct let. Nyní hlásá, vysvětluje a hájí ve svých přednáškách a knihách katolickou víru, hlásá se k učení církve a volá po duchovním obrácení. Vděčně se dívá zpět na těch dvanáct let: »Jsem šťastná, že jsem se vrátila domů.«

(Pozn. překladatele: Rozhovor byl zapsán v roce 1999.)

Z Vision 2000 přeložil Jš

Život Kristův (24)

XXV. Ježíš Kristus pravý Bůh a pravý člověk

1) „Věřím v jednoho Pána Ježíše Krista, jednorozeného Syna Božího, který se zrodil z Otce přede všemi věky... Skrze Ducha svatého přijal tělo z Marie Panny a stal se člověkem.“ Cyklus katechezi o Ježíši Kristu, který rozvíjíme, se neustále vztahuje k pravdě vyjádřené ve slovech Vyznání víry. Tato slova nám představují Krista jako pravého Boha, Syna Otce, a zároveň jako pravého člověka, syna Panny Marie. Předchozí katecheze nám již umožnily to, abychom se přiblížili k této základní pravdě naší víry. Nyní ale musíme věnovat pozornost prohloubení jejího základního obsahu: Musíme si položit otázku, co znamená být pravým Bohem a být pravým člověkem. Je to skutečnost, která se před očima naší víry objevuje prostřednictvím sebezjevení Boha v Ježíši Kristu. Je evidentní, že tato pravda, stejně jako všechny ostatní zjevené pravdy, může být přijata pouze vírou. Do hry tedy vstupuje ono „*rationabile obsequium fidei*“ – ona „*poslušnost rozumu víře*“. Ku prospěchu této víry mají sloužit následující katecheze, které se zaměřují na tajemství Bohočlověka.

2) Již v předešlých katechezích jsme se zmiňovali o tom, že Ježíš o sobě často hovořil jako o „Synu člověka“ (srov. např. Mt 16,28; Mk 2,28). Tento titul se pojil se starozákonní mesiášskou tradicí a současně vyhovoval oné pedagogii víry, kterou Ježíš záměrně používal. On si totiž přál, aby jeho učedníci a posluchači sami došli k odhalení toho, že Syn člověka je zároveň Synem Božím. To nám odhaluje jedinečným způsobem Petrovo vyznání víry, k němuž došlo poblíž Caesareje Filipovy, o němž jsme hovořili v předešlých katechezích. Ježíš svými otázkami uvádí apoštoly do krize, a když Petr dochází k výslov-

nému uznání jeho totožnosti, Ježíš potvrzuje toto svědectví tím, že Petra chválí: *Blahoslavený jsi, Šimone, synu Jonášův, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj nebeský Otec* (Mt 16,17). Je to Otec, kdo vydává svědectví svému Synu, poněvadž pouze Otec Syna zná (srov. Mt 11,27).

3) Navzdory diskretnosti, s níž se Ježíš držel onoho pedagogického principu, o němž jsme se zmínili, pravda o jeho Božím synovství se postupně stávala stále zřejmější a zřejmější na základě toho, co říkal, a zejména na základě toho, co konal. Zatímco pro jedny to byla pravda víry, pro druhé se tato pravda stala příčinou jejich odporu vůči Ježíšovi a jejich žalob proti Ježíši. To se ukázalo definitivním způsobem v průběhu procesu před synedriem. Marek ve svém evangeliu vypravuje: *Velekněz se ho znovu zeptal: Ty jsi Mesiáš, syn Požehnaného? Ježíš odpověděl: Já jsem! A uvidíte Syna člověka, jak sedí po pravici Všemohoucího a jak přichází v nebeských oblacích* (Mk 14,61-62). V Lukášově evangeliu je otázka formulována následovně: *Ty jsi tedy Boží Syn? Odpověděl jim: Vy správně říkáte, já jsem!* (Lk 22,70).

4) Reakce přítomných je jednoduše přitomná: *Rouhal se! Nač ještě potřebujeme svědky? Právě jste sami slyšeli rouhání. Co o tom soudíte? Odpověděli: Hoden je smrti.* (Mt 26,65) Toto obvinění je, abychom tak řekli, plodem pouze materiální interpretace prastarého zákona.

Ve Třetí knize Mojžíšově čteme: *Kdo bude lát jménu Hospodinovu, musí zemřít. Celá pospolitost ho ukamenuje* (Lv 24,16). Ježíš z Nazareta, který před oficiálními představiteli Starého zákona prohlašuje, že je pravým Božím Synem, se podle měřítek těchto lidí dopouští rouhání. Proto volají, že je hodem

smrti. Trest je vykonán nikoli kamenováním, jak to požadovala starozákonní disciplína, nýbrž prostřednictvím ukřižování, jak to odpovídalo římskému zákonodárství. Nazývat sebe samého „Boží Syn“ se rovnalo prohlašovat sebe samého za Boha (srov. Jan 10,33). To muselo vyvolávat velmi radikální odpor ze strany těch, kdo byli strážci starozákonního monoteismu.

5) To, k čemu dospěl záměrně inscenovaný proces proti Ježíši, ve skutečnosti hrozilo galilejskému Mistrovi již mnohem dříve, jak to ukazují evangelisté, zejména Jan. Vždyť tam relativně často čteme, že Ježíšovi posluchači ho chtěli vícekrát kamenovat, když z jeho úst slyšeli něco, co jim připadalo jako rouhání. Takové rouhání zjistili například v Ježíšových slovech o dobrém Pastýři (srov. Jan 10,27.29) a zejména v závěru celé řeči, kde Ježíš říká: *Já jsem v Otcích a Otec je ve mně* (Jan 10,30). Evangelní vyprávění pokračuje takto: *Židé opět brali kameny, aby ho kamenovali. Ježíš jim na to řekl: Ukázal jsem vám mnoho dobrých skutků od Otce. Pro který z nich mě chcete kamenovat? Židé mu odpověděli: Pro dobrý skutek tě kamenovat nechceme, ale pro rouhání: ty jsi*

člověk, a děláš ze sebe Boha. (Jan 10,31-33)

6) Podobnou reakci vyvolala Ježíšova slova: *Amen, amen, pravím vám: Dříve než byl Abrahám, já jsem* (Jan 8,58). Rovněž v tomto případě se Ježíš ocitá před podobnou otázkou i podobnou reakcí: *Co ze sebe děláš?* (Jan 8,53) Odpověď na uvedenou otázku měla za následek hrozbu kamenování (Jan 8,59).

Je tedy jasné, že ačkoli Ježíš o sobě hovořil především jako o Synu člověka, celek toho, čemu učil, a toho, co konal, dosvědčoval, že je opravdu Božím Synem v doslovném slova smyslu: Je tedy s Otcem dokonalou jednotou, a tak je nutno uzavřít, že je Bohem stejně jako Otec. O jednoznačnosti Ježíšovy výpovědi při této příležitosti svědčí jednak to, že někteří ho přijali a uvěřili v něj (srov. např. Jan 8,30), jednak ještě více to, že narazil u mnoha svých posluchačů na tvrdou opozici, která se projevovala obviněním z rouhání a i tím, že tito odpůrci byli hotovi ztrestat Ježíše tak, jak to nařizoval Mojžíšův zákon pro rouhače, byli tedy hotovi kamenovat ho.

7) Mezi Ježíšovými výroky, které se bezprostředně vztahují

Lucie vypráví o Fatimě (5)

k jeho božství, nabývají značného významu ty, kde galilejský Mistr o sobě tvrdí „JÁ JSEM“. Kontexty, v nichž Ježíš pronáší tato slova, ukazují na to, že se jedná o narážku na odpověď, kterou dal Hospodin Mojžíšovi, když se ho dotazoval po pravém Božím jménu: *Bůh řekl Mojžíšovi: JSEM, KTERÝ JSEM. A pokračoval: Řekni Izraelcům toto: JSEM posílá mě k vám (Ex 3,14).* Ježíš Kristus používá výraz „JÁ JSEM“ ve velmi významných kontextech. Takový je i ten, o němž jsme právě hovořili: *Dříve než byl Abrahám, JÁ JSEM (Jan 8,58).* S tímto výrokem se však nesetkáváme pouze na tomto místě. Například: *Ano, jestliže neuvěříte, že JÁ JSEM, zemřete ve svých hříších (Jan 8,24).* Dále: *Až povýšíte Syna člověka, tehdy poznáte, že JÁ JSEM (Jan 8,58).* Na jiném místě: *Už teď vám to říkám, dříve než se to stane, abyste uvěřili, až se to stane, že JÁ JSEM (Jan 13,19).*

Toto „JÁ JSEM“ se nachází i na jiných místech a v synoptických evangeliích (například srov. Mt 28,20; Lk 24,39). Ovšem na místech, která jsme právě citovali, se narážka na Boží jméno z knihy Exodus jeví velmi zřetelná a jasná. Kristus hovoří o svém velikonočním „povýšení“ prostřednictvím kříže a o následném vzkříšení, kdy začne v plnosti platit: *...tehdy poznáte, že JÁ JSEM (Jan 8,58).* To znamená, že až k tomu všemu dojde, bude zcela jasné, že Ježíš je opravdu ten, komu plným právem náleží Boží jméno. Ještě před svým utrpením se Ježíš v modlitbě obrací na svého Otce: *...a všechno mé je tvé a všechno tvé je mé (Jan 17,10),* což není nic jiného, než jiný způsob, jak vyjádřit, že Ježíš a Otec jsou jedno (srov. Jan 10,30).

Tváří v tvář Kristu, vtělenému Božimu Slovu, se připojme i my k Petrovi a opakujme spolu s ním: *Ty jsi Mesiáš, Syn živého Boha (Mt 16,16).*

*Překlad doc. Ctirad Václav
Pospíšil Th.D. OFM*

Obrácení hříšníků

Hyacinta brala oběti za obrácení hříšníků tak vážně, že si nenechala ujít žádnou příležitost. Děti rodin z Moity chodily žebrot po domech. Potkali jsme je jednoho dne, když jsme hnali ovce. Když je Hyacinta spatřila, řekla:

„Dejme těm chudákům naši svačinu za obrácení hříšníků.“

A běžela jim svačinu dát. Odpoledne mi řekla, že má hlad. Bylo tam několik dubů a buků. Žaludy byly ještě zelené. Přesto jsem jí řekla, že bychom je mohli jíst. František vylezl na dub, aby naplnil kapsy žaludy, ale Hyacinta přišla s nápadem, že bychom mohli jíst bukvice, abychom snědli za obět něco hořkého. A tak jsme si toho odpoledne pochutnali na tom vybraném jídle! Pro Hyacintu se to stalo jednou z obvyklých obětí. Trhala bukvice a olivy. Jednoho dne jsem jí řekla:

„Hyacinto, nejez to, je to příliš hořké!“

„Jím to právě proto, že je to hořké, je to za obrácení hříšníků.“

To však nebyl náš jediný půst. Kdykoliv jsme ty děti opět potkali, dali jsme jim svou svačinu; ti chudáčci měli z našich darů radost, snažili se nás potkat a čekali na nás na cestě. Sotva jsme je spatřili, Hyacinta se rozběhla a dala jim všechno naše jídlo s takovou radostí, jako by je vůbec nepotřebovala. V těch dnech byly pak našim pokrmem šišky, kořínky zvonků (to jsou malé květiny, které mají v kořenu malou kuličku, velikou asi jako oliva), ostružiny, houby a cosi, co jsme sbírali u kořenů smrků, jméno mi teď právě nenapadá; nebo ovoce, když bylo nějaké na pozemku, který patřil našim rodičům.

Hyacinta se zdála nenasytnou v přinášení obětí. Jednou nabídl soused mé mamince dobrou pastvinu pro naše ovce. Past-

vina byla však hodně daleko a bylo parné léto.

Moje maminka tu velkorysou nabídku přijala a poslala mě tam. A protože byl blízko rybník, kde stádo mohlo pít, řekla mi, že by bylo nejlépe, kdybychom tam strávili polední hodiny ve stínu stromů. Cestou jsme potkali naše malé chudáčky a Hyacinta běžela dát jim almužnu. Den byl krásný, ale slunce pražilo, jako by chtělo v té suché a vyprahlé krajině všechno spálit. Dostali jsme žízeň a nikde ani kapky vody. Zpočátku jsme nabídli velkodušně tuto obět za obrácení hříšníků, ale po poledni jsme už nemohli vydržet. Navrhla jsem svým druhům, abychom šli do blízké vesnice a poprosili o trochu vody. Přijali můj návrh, a tak jsem šla a zaklepala na dveře jedné staré paní; ta mi dala s vodou také kus chleba, který jsem vděčně přijala. Utíkala jsem, abych se se svými druhy rozdělila. Dala jsem Františkovi džbán a řekla, aby se napil.

„Nebudu pít,“ odpověděl.

„Proč ne?“

„Chci trpět za obrácení hříšníků.“

„Napij se ty, Hyacinto!“

„Já také raději přinesu obět za obrácení hříšníků.“

Vylila jsem tedy vodu do vyhloubeniny v kameni, aby ji mohly vypít ovce, a donesla jsem džbán nazpět jeho majitelce. Horko bylo čím dál tím větší. Cikády a cvrčci se přidali ke kvákání žab v blízkém rybníku a dělali nesnesitelný hluk. Hyacinta, vysláblá žízni, mi řekla se svou přirozenou prostotou:

„Řekni těm cvrčkům a žábám, ať jsou zticha. Bolí mě hodně hlava!“

František se jí nato zeptal:

„Nechceš to trpět za hříšníky?“

Chudák dítě si stisklo ručkama hlavu a odpovědělo:

„Ano, nechej je křičet.“

Pokračování příště

LITURGICKÉ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

Tu onen učedník, kterého Ježíš miloval, řekl Petrovi: „Pán je to!“ Jakmile Šimon Petr uslyšel, že je to Pán, přehodil přes sebe svrchní šaty – byl totiž oblečen jen nalahko – a skočil do moře. Ostatní učedníci dojeli s lodí – nebyli od země daleko, jen tak asi dvě stě loket, a táhli síť s rybami.

Když vystoupili na zem, viděli tam žhavé uhlí a na něm položenou rybu a vedle chléb. Ježíš jim řekl: „Přineste několik ryb, které jste právě chytili.“ Šimon Petr vystoupil a táhl na zem síť plnou velkých ryb, bylo jich stotřiapadesát. A přesto, že jich bylo tolik, síť se neprotrhla. Ježíš je vyzval: „Pojďte sníst!“ Nikdo z učedníků se ho neodvážil zeptat: „Kdo jsi?“ Věděli, že je to Pán. Ježíš přistoupil, vzal chléb a dal jim, stejně i rybu. To bylo už potřetí, co se Ježíš zjevil učedníkům po svém zmrtvýchvstání. Když posnidali, zeptal se Ježíš Šimona Petra: „Šimone, synu Janův, miluješ mě více než tito?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé beránky.“ Podruhé se ho zeptal: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Odpověděl mu: „Ano, Pane, ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas mé ovce.“ Zeptal se ho potřetí: „Šimone, synu Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“ a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji.“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce. Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ To řekl, aby naznačil, jakou smrtí oslaví Boha. A po těch slovech ho vyzval: „Následuj mě!“

Čas velikonočních plodů

Kdysi jsem slyšel příběh o člověku, který vešel na tržišti do nového krámků a k jeho překvapení stál za pultem Bůh. Zákazník se rozpačitě začal zajímat, co je v obchodě k máni. – „Všecko, po čem touží tvoje srdce,“ odpověděl Bůh. Ten člověk chvíli váhal uvěřit tak zázračnému sortimentu, ale pak se odhodlal a objednával to nejlepší, co si mohl vůbec přát: „Chtěl bych žít v klidném a harmonickém prostředí, mezi opravdovými přáteli, prožívat lásku a štěstí a moudrost a přitom být osvobozen od každého strachu.“ Pak se však zarazil, a protože nebyl špatný člověk, rychle dodal: „Tohle všecko bych si vzal nejen pro sebe, ale pro lidi na celém světě.“

Bůh se usmál: „Myslím, že jsi mi dost dobře nerozuměl, můj milý člověče. My neprodáváme plody. Pouze semena.“

Tohle vyprávění o prodeji Božích semen vysvětluje hodně o lidském životě, ale i o smyslu velikonočních svátků, o vyvolených a nevyslyšených, o pohnutkách lidí, kteří se protřpěli k lásce svědomitým zájmem o druhé lidi.

Taky jeden rabin prý vždycky před sabatem v noci tajně odcházel z domu do lesa a židovská obec nevěděla, kam a proč se pravidelně ztrácí. Proto za ním

jednou poslala zvěda, který se vydal po jeho stopách a zjistil, že rabi v převleku dochází na lesní samotu, kde v nežidovském domě posluhuje ochrnutému člověku. „Hovoří v lese s anděly?“ ptali se členové obce zvěda. „Dostal se mnohem výš,“ odpověděl jim zamyšleně, „viděl jsem rabiho, jak se vznesl k trůnu Všemohoucího a hovoří se samotným Bohem.“

O Velikonocích jsou semena dobrých plodů rozseta po světě. Lásky patří k nejmocnějším z nich, je zvláštní a rozmanitá. Každý dostane nepatrné semínko a pak záleží na něm, kam je zasadí, kdy zalévá, jak ošetřuje květy. Mnohým takhle důležitá rostlinka ani nevyklíčí, někomu uvadne, jinému nestačí vydat květy. Na jaře však vyrážejí ze země nejen bledule, sněženky, krokusy, prvosenky jarní, kopretina chocholičnatá, zvonek broskvolistý, silenka níci, kokořík vonný, lilie zlatohlavá a jiné rostliny, v jejichž jméně už Jakub Deml odhalil věčné pomníčky Božího tvoření, na jaře ze země vzejde i láska u pramene vody živé, a proto vám přeji úspěšný velikonoční nákup a požehnané prožití vzácného času plodů.

Jiří Karas, poslanec PSPČR

Duben 2001

www.karasj.cz

ITÁLIE

V případě »plačící Madony z Civitavecchia« bylo zastaveno stíhání proti Fabiu Gregorimu, majiteli sádrové sochy. Majitel měl být stíhán pro podvod. Podle sdělení deníku »Il Giornale« bylo stíhání zastaveno, protože vyšetřující soudce konstatoval »neexistenci domnělého skutku«. Krvavé slzy se na soše ukázaly poprvé v roce 1995 a vzbudily velký rozruch. Když k domu majitele sochy začaly proudit tisíce lidí, policie sochu dočasně zkonfiskovala, později opět vrátila. Mnozí se zprávy o zázračných uzdraveních. Mezi nimi je nejpозoruhodnější sdělení arcibiskupa z Kinshasy, kardinála Frederica Etsou-Nzabi-Bamunwagiho, který byl v loňském roce uzdraven z těžké nemoci, když předtím navštívil zázračnou Madonu v Civitavecchia.

VATIKÁN

Vatikánský rozhlas potvrdil, že probíhají oficiální jednání mezi Svatým stolcem a Bratrstvem Pia X., založeným biskupem Lefebvrem. Zatímco bratrstvo požaduje všeobecné povolení tradiční latinské mše podle tridentského ritu a odvolání církevních trestů, kterými bylo bratrstvo postiženo, Svatý stolec požaduje plné uznání výsledků 2. vatikánského koncilu. Jednání dále pokračují.

ZEMSKÉ PÓLY

Podle údajů Římského poutního díla má být letos sloužena mše svatá jak na jižním, tak na severním pólu. Důvodem je 100. výročí ztroskotání pokusu italských badatelů dosáhnout zemských pólů. Mše na severním pólu má být sloužena o Velikonocích, na jižním o Vánocích. Výpravu k severnímu pólu přijal na audienci Jan Pavel II.

SRÍ LANKA

Asie je kontinent s největší vyhlídkou na kněžská povolání. Podle sdělení jezuitského časopisu Esjays je nyní v Asii stejný počet seminaristů jako v Evropě a v Latinské Americe, ačkoliv zde katolíci tvoří jen 4,5% obyvatelstva.

NABÍDKA DUCHOVNÍCH PROGRAMŮ P. STANISLAVA WEIGELA PRO MLÁDEŽ NA ROK 2001

Téma: Cestou krásy k harmonii života ve smyslu »Člověk – umělecké dílo«

Turnusy: Během školního roku od pátku do neděle (ve farnostech nebo centrech mládeže), o prázdninách (v krásné a tiché přírodě):

od 23. do 28. 7. 2001 – Jilemnice

od 6. do 11. 8. 2001 – Beskydy

od 13. do 18. 8. 2001 – Jitřava v Podještědí

od 20. do 25. 8. 2001 – Jilemnice, Krkonoše

Počet účastníků jednoho turnusu je 10 až 15.

Předběžné přihlášky je možno zasílat na adresu: P. ing. Stanislav Weigel, Nad Bertramkou 10, 150 00 Praha 5 – Smíchov. Bližší informace lze získat na tel. 02/515 665 89.

Sestry Apoštolátu sv. Františka v Praze 6 Dejvicích děkují Vám všem, známým i neznámým dobrodincům, kteří jste nám přispěli na opravu kostela sv. Václava s konventem sester. Jsme vděčné za jakoukoliv Vaši pomoc v modlitbě i pomoc finanční. Ve Vaší lásce a štědrosti se setkáváme s Boží péčí.

Na kostele nám zbývá doopravit střechu a fasádu, v domě pro naše nemocné sestry se dokončují vnitřní práce a též nám zbývá dodělat fasádu domu a přístupovou cestu. Důvěřujeme, že pod ochranou Panny Marie opravy dokončíme, aby dům mohl sloužit našim nemocným sestrám.

Modlíme se za Vás, aby Pán odměnil štědrost Vašich srdcí a v této velikonoční době Vám vyprošujeme bohaté plody milosti z utrpení a ze zmrtvýchvstání našeho Pána. Vaše vděčné

sestry Apoštolátu sv. Františka

Zveme vás na opakované úspěšné poutní zájezdy do LURD, LA SALETY RÍMA, MARIAZELL, MEDJUGORJE A KRAKOWA. Doporučujeme zvláště Lurdy a poutní místa Rakouska a Švýcarska. Marta Vondráková, KCK MISIE, Masarykovo nám. č. 46, 751 03 Brodek u Přerova. Tel.: 0641/741150

I. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD

„Radost pro všecken lid“ (Lk 2,10)

Pěší poutníci do Říma zvou mládež, rodiny a každého, kdo se nebojí třicetkilometrové trasy denně.

SPOLEČNĚ POPUTUJEME

K MATCE JEDNOTY

21. – 25. srpna 2001

ze Znojma * a Velkého Meziříčí **

PŘEDVEČER V PONDĚLÍ 20. 8. 2001

*Vranov nad Dyjí – Znojmo

**Netin – Kochánov – Velké Meziříčí

***Vitochov – Vir

ÚTERÝ 21. 8.

*Znojmo – Bohutice u Moravského Krumlova

**Velké Meziříčí – Tišnov / ***Vir – Tišnov

STŘEDA 22. 8.

*Bohutice – Moutnice

**Tišnov – Vranov u Brna – Křtiny

ČTVRTEK 23. 8.

*Moutnice – Žarošice – Věteřov

**Křtiny – Milonice

PÁTEK 24. 8.

*Věteřov – Sv. Kliment – Buchlovice

**Milonice – Sv. Kliment – Buchlovice

Lze se přidat kdekoliv.

Přihlášky odevzdávejte podle trasy: na farách - ve Znojmě u sv. Mikuláše, nebo ve Velkém Meziříčí.

S sebou: jídlo na 4 dny, spacák, karimatku, náhradní boty. Převoz zavazadel zajištěn.

Nocleh vždy pod střechou.

Zápisné na výlohy 100 Kč.

Podrobnější informace: P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 549 01 Velké Meziříčí, tel. 0619/522 101.

Duchovní hlava řecké pravoslavné církve neuvítá Jana Pavla II. na letišti v Athénách při jeho příletu 4. května. Pozdraví ho na areopagu proti Akropoli, kde kdysi kázal apoštol Pavel. Cařihradský patriarcha Bartolomaios I. uvítal návštěvu »našeho bratra Jana Pavla II.« s velkou radostí. Doufá, že návštěva přispěje »k dialogu v duchu bratrství« mezi katolickou a pravoslavnou církví.

* * *

Lékaři z hnutí »Lékaři bez hranic«, kteří poskytují lékařskou pomoc v různých ohrožených oblastech světa, vyslovili v rámci Dne boje proti tuberkulóze v Nairobi v Keni požadavek na rychlé vytvoření nového a levného léku proti tuberkulóze. Farmaceutický výzkum se této problematice

nevěnuje již třicet let. Mezitím se enormně zvýšil počet osob postižených touto nemocí. To se týká především Afriky a jiných rozvojových zemí. Jelikož však v industriálních zemích je citelný pokles nemocných tuberkulózou, zájem farmaceutického oboru v této oblasti silně poklesl. Každý rok však přibude osm milionů nových nemocných. K šíření tuberkulózy přispívá i virus HIV. Úmrtnost na tuberkulózu je především důsledkem nedostatků ve zdravotnictví. Jsou potřebné nové léky s nízkou výrobní cenou. Nezájem o tuto otázku je šokující, prohlásili lékaři.

* * *

Olaj ze sicilských oliv vyprodukovaný na pozemcích zkonfiskovaných sicilské mafii

byl na Zelený čtvrtek posvěcen kardinálem Severino Polettou, aby sloužil k udělování svátostí. Kardinál uvítal tuto možnost jako stimul, který by měl všechny pohnout k budování spravedlivější společnosti. Tyto pozemky jsou dnes místem plodné práce a naděje osob, které zde hledají svou

resocializaci po životě prožitém v omylech a nezaměstnanosti. Celkem bylo mafii a kriminálním organizacím zabaveno nemovitě jmění v hodnotě 250 miliard lir a je nyní využíváno k veřejně prospěšným účelům.

* * *

Mrtvola Jana XXIII. byla nalezena neporušená. Potvrdil to kardinál Virgilio Noe. Kardinál varoval současně před předčasnými závěry nad tímto faktem. Bylo již nalezeno mnoho neporušených těl osob, které neměly pověst svatosti. Ostatky Jana XXIII. mají podle přání Jana Pavla II. být přemístěny z krypty do pravé boční lodi baziliky sv. Petra.

* * *

Prezident George Bush vysoce ocenil úsilí Jana Pavla II. v oblasti ochrany života a jeho zásluhy na pádu komunistických režimů ve východní Evropě. Označil současného papeže za největší morální autoritu světa. Stalo se tak při otevření Centra Jana Pavla II. ve Washingtonu. V předvečer této slavnosti přijal prezident 60 vysokých církevních představitelů a ocenil sociální úsilí katolíků.

Radio Vaticana

Neděle 29. 4. – 3. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 5,27b-32.40b-41
Ž 30(29),2+4.5+6.11+12a+13b
Odp.: 2a (*Chci tě oslavovat, Hospodine, neboť jsi mě vysvobodil.*
Nebo: *Aleluja.*)
2. čt.: Zj 5,11-14
Ev.: Jan 21,1-19

Pondělí 30. 4. – nez. pam. sv. Zikmunda nebo sv. Pia V.

1. čt.: Sk 6,8-15
Ž 119(118),23-24.26-27.29-30
Odp.: 1 (*Blaze těm, kteří kráčeji v zákoně Hospodinově.*
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,22-29

Úterý 1. 5. – nez. pam. sv. Josefa, Dělníka

1. čt.: Gn 1,26-2,3 nebo Kol 3,14-15.17.23-24
Ž 90(89),2,3-4.12-13.14+16
Odp.: 17c (*Pane, dej zdar práci našich rukou!* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Mt 13,54-58

Středa 2. 5. – památka sv. Atanáše

1. čt.: Sk 8,1b-8
Ž 66(65),1-3a.4-5.6-7a
Odp.: 1 (*Jásajte Bohu, všechny země!* Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,35-40

Čtvrtek 3. 5. – svátek sv. Filipa a Jakuba

1. čt.: 1 Kor 15,1-8
Ž 19(18),2-3.4-5
Odp.: Řím 10,18b (*Všude na zemi pronikl jejich hlas.*
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 14,6-14

Pátek 4. 5. – ferie

1. čt.: Sk 9,1-20
Ž 117(116),1,2
Odp.: Mk 16,15 (*Jděte do celého světa a hlásejte evangelium.*
Nebo: *Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,52-59

Sobota 5. 5. – ferie

1. čt.: Sk 9,31-42
Ž 116(115),12-13.14-15.16-17
Odp.: 12 (*Čím se odplátím Hospodinu za všechno, co mi prokázal?*
Nebo: *Aleluja.*)

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
Antifona	518	518	1357	1734	1673	518	518
Žalm	783	783	783	783	786	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	518	518	1325	1734	1673	518	518
Antifony	540	1046	1325	1076	1359	1107	1123
Žalmy	1030	1046	813	1076	813	1108	1124
Kr. čtení a zpěv	540	544	1326	1735	1674	556	559
Antifona k Zach. kantiku	540	1356	1358	1735	1360	556	559
Prosby	541	544	1326	1724	1675	556	559
Záv. modlitba	541	1356	1358	1359	1360	557	560
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	1035	1051	1067	1081	1097	1113	1128
Krátké čtení	541	545	548	551	1676	557	560
Záv. modlitba	541	545	548	551	1360	557	560
Nešpory: SO							
Hymnus	517	517	517	1322	1736	1677	517
Antifony	538	542	1056	1328	1087	1360	1118
Žalmy	1025	1040	1057	1761	1087	1678	1118
Kr. čtení a zpěv	538	542	546	1329	1737	1680	558
Ant. ke kant. P. M.	539	543	1356	1358	1737	1360	558
Prosby	539	543	546	1329	1731	1681	558
Záv. modlitba	541	541	1356	1358	1359	1360	557
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

MODLEME SE!

Druhý díl knihy Maxe Schmida „Vrchol úcty k Srdci Ježíšovu“. Obsahuje modlitby, které byly původně upraveny jako pobožnosti k smírnému sv. přijímání. Zde jsou však upraveny tak, aby vyhovovaly koncilní liturgické obnově. V knížce najdeme nejen základní modlitby, ale také modlitby pro každodenní potřebu, pobožnosti k Božskému Srdci Páně, jiné modlitby k Pánu Ježíši (ve většině případů jde o modlitby významných světců), modlitby k Panně Marii a modlitby v různých potřebách. Knížka je určena především k soukromé modlitbě, zvláště užitečná může být ctitelům Božského Srdce Páně.

Vydání páté upravené, v MCM s. r. o. vydání první,
 brož., A6, 208 stran, 49 Kč

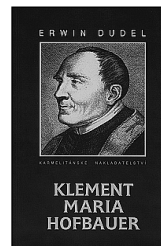
svoboda, nekonečno, posuzování, odpuštění aj. Vychází přitom z osobní zkušenosti a podává příklady ze svého života.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 72 stran, 69 Kč

Erwin Dudel:

KLEMENT MARIA HOFBAUER

Zkrácený překlad životopisu Klementa M. Hofbauera, který i tak je podrobný a svým způsobem jedinečný.

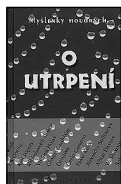
*Karmelitánské nakladatelství,
 brož., zúž. A5, 248 stran, 195 Kč*

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

MYŠLENKY MOUDRÝCH - O UTRPENÍ

Uspořádal Wilhelm Mühs

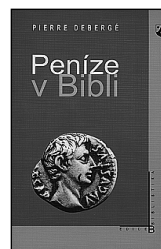
Každý člověk si klade otázku o smyslu utrpení. Knížka nabízí čtenáři velice široké rozpětí úvah na toto téma od nejrůznějších autorů. Z jejich výpovědí nevyplývá způsob, jak se utrpení vyhnout, ale mnozí z nich naznačují cestu, jak jím procházet společně s Bohem. Totiž jedině v Bohu lze hledat význam a kořeny utrpení.

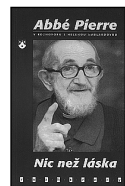
Nové Město, váz., A6, 89 Kč

Pierre Debergé: PENÍZE V BIBLI

Autor zve čtenáře ke společnému odkrývání aktuálního poselství Pisma svatého. Také v něm totiž nalezneme lidské a duchovní postoje, které nám mohou objasnit dobu, v níž žijeme, a to jak se zřetelem k bohatství, tak i k chudobě, za předpokladu, že v této více než dva tisíce let staré knize nebudeme na současné otázky hledat hotové odpovědi. První kapitola je věnována Starému zákonu, druhá kapitola si všímá postoje Ježíše Krista k penězům, třetí a čtvrtá kapitola se zabývá otázkou chudoby.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 92 stran, 99 Kč

NIC NEŽ LÁSKA - ABBÉ PIERRE

V ROZHOVORU S HELENOU AMBLARDOVOU

Abbé Pierre v knize hovoří nejen o lásce, ale i o dalších tématech, která s láskou úzce souvisí. Je to např. volba, sdílení, život, omyl, stud, zákazy, sblížení, cíl,

Phil Bosmans: PROŽÍT ROK S LÁSKOU

Tato kniha otevírá čtenářům jádro Bosmansových životních zkušeností a poselství. Tak vznikl praktický průvodce celým rokem, probouzející radost ze života, který je zároveň pěkným dárkem, jenž pohladí duši člověka.

*Karmelitánské nakladatelství,
 váz., 110x170 mm, 92 stran, 89 Kč*

Matice cyrilometodějská s.r.o.
 Olomouc, 5/2000
 PONOŠ, 772 00 OLOMOUČ 2

Matice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

Odesílatel: